Camelia Ardelean

În oglinda sufletului meu

EDITURA INSPIRESCU

Camelia Ardelean

ÎN OGLINDA SUFLETULUI MEU

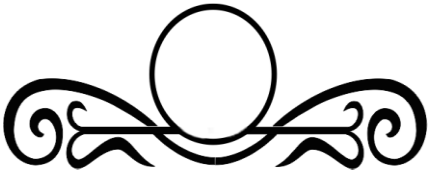

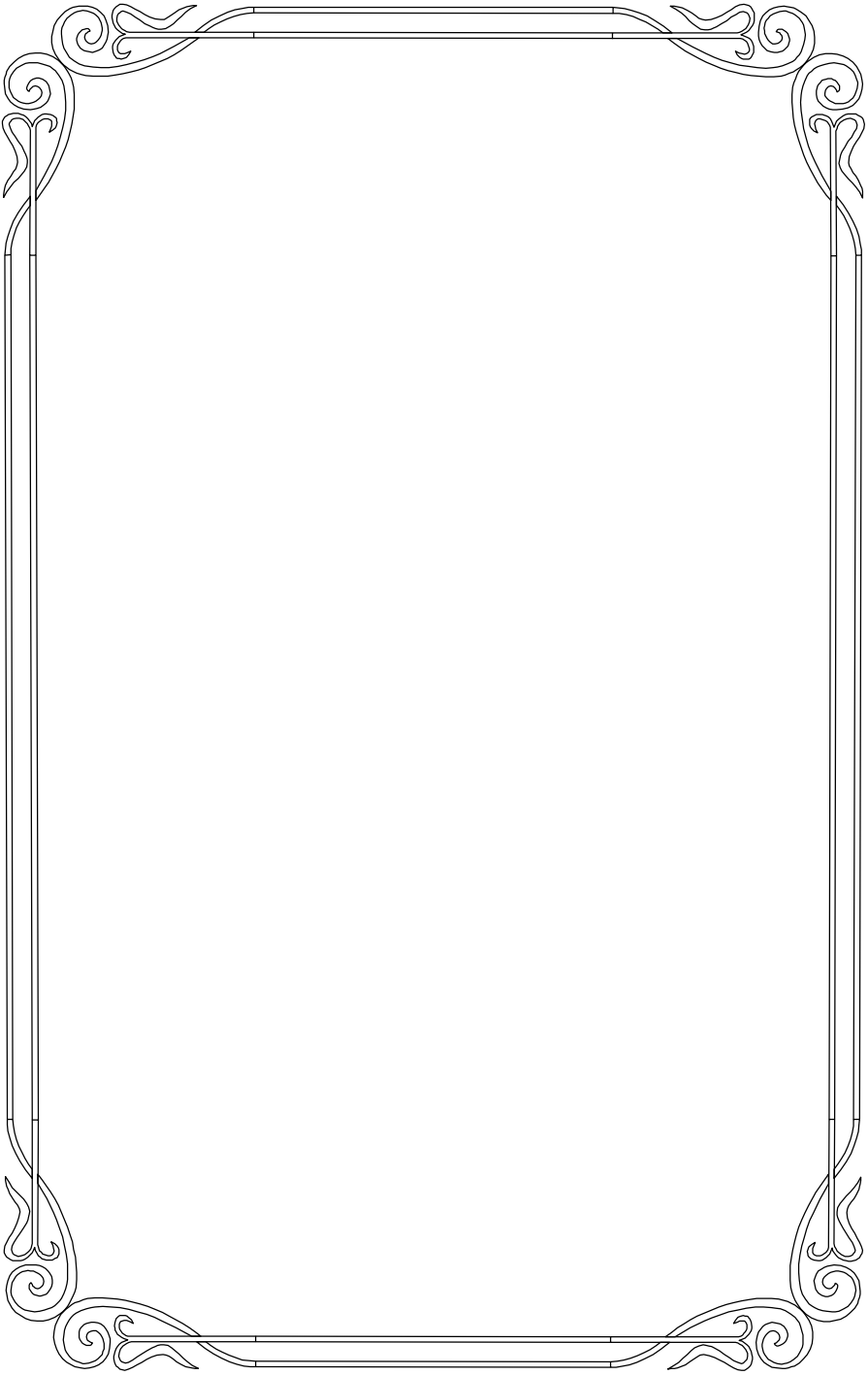

Camelia Ardelean

ÎN OGLINDA SUFLETULUI MEU

Editura Inspirescu

Colecția POEȚII SECOLULUI XXI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, CAMELIA
În oglinda sufletului meu / Camelia Ardelean
Satu Mare: Editura Inspirescu, 2015
ISBN: 978-606-8652-33-7

821.135.1-1

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Tehnoredactare: Camelia Ardelean,
Tiberiu Fischer
Corectură: Camelia Ardelean
Imagine copertă: Tiberiu Fischer

Coordonare și îngrijire colecție:
Liliana & George Terziu

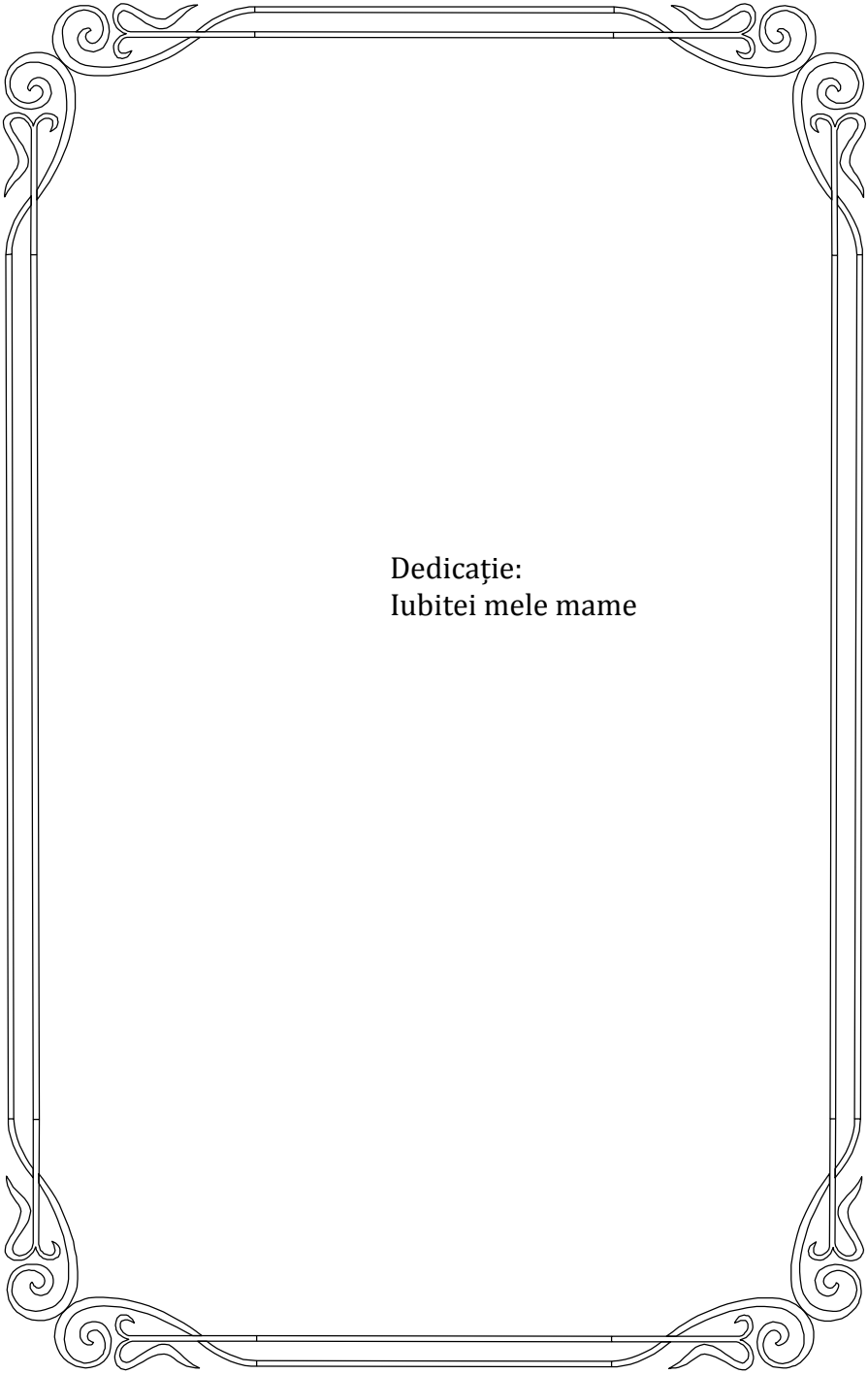

Dedicaţie:
Iubitei mele mame

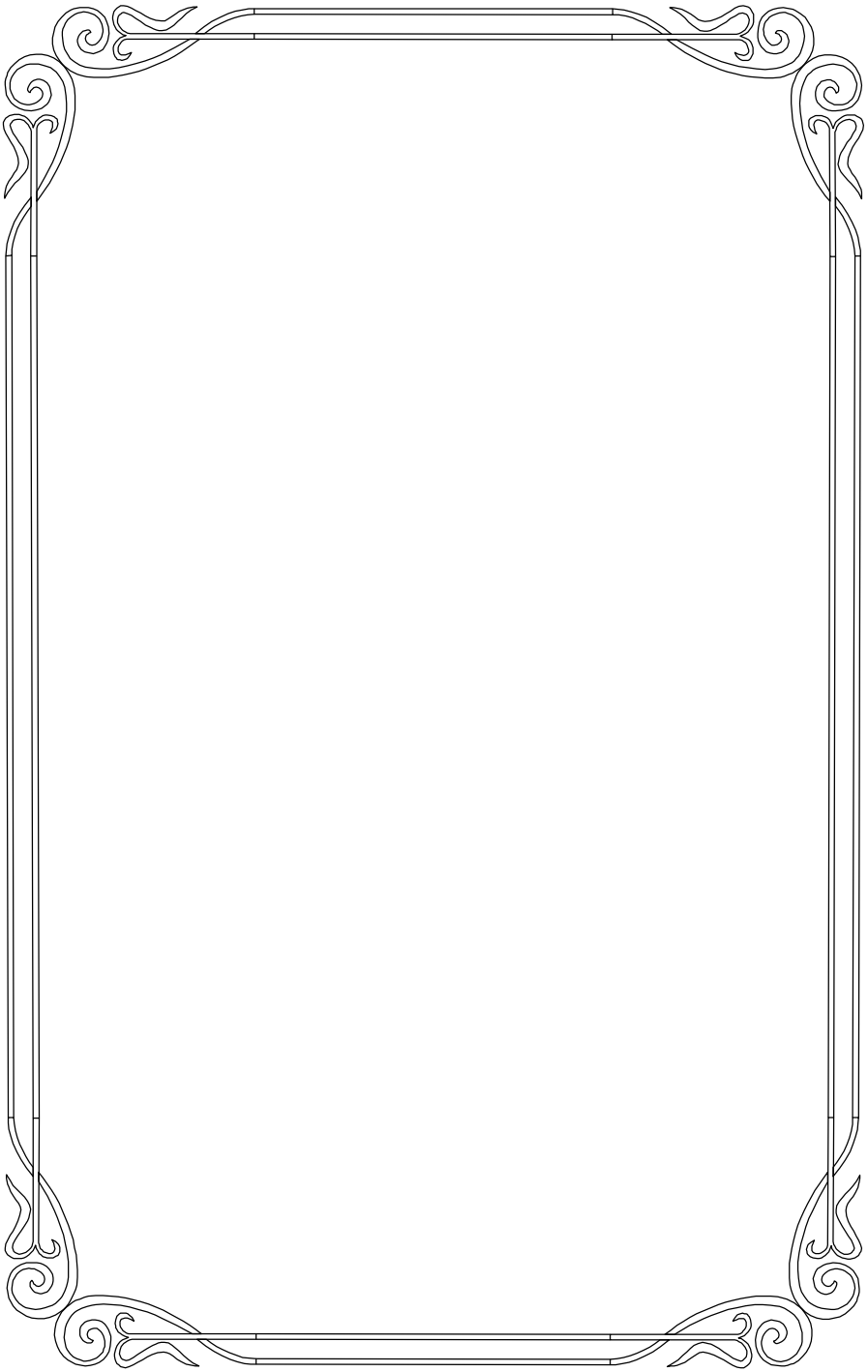

„În oglinda sufletului”
sau
destinul ca asumare

***Motto**: „Cel ce se agită în om este Spiritul.”*

„Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranța nouă tinde spre ocult...”

Astfel, sub bacoviene auspicii elegiace, aş spune naturaliste („plouă, plouă, plouă”!), oricât de ciudat sună melancolia aprilină a unui suflet hipersensibil, acut sentimental-afectiv, de adolescentă, nu întâmplător intimist-deplin-sincer-mărturisitor, dedicată, prin noua ei apariţie, mamei, se deschide cartea Cameliei Ardelean, care îmi cere câteva referinţe să o „relegitimeze” critic.

Motivul generic al oglindirii este cel labirintic: Spiritul (duhul) reflectat în oglinzile sufletului - în acest caz, ipostazele reflectate ca texte-poeme subiective, clare ori contrapunctice.

Am prefaţat sau postfaţat nenumărate cărţi, româneşti sau străine, mai ales ale noii generaţii, cu intenţie deloc sentenţioasă, ci mai degrabă a confesorului necesar. Camelia trăieşte în cetatea Devei şi visează trezitor, revelatoriu, în „oglinzile” ştiinţei inexacte, care sunt poemele ei.

Din această stare, mai degrabă labişiană („Scrisoare mamei” ş.a.), a primelor iubiri - în fond una singură, prima! - Camelia Ardelean se limpezeşte prin scrisul ei melodic, remarcabil, al talentului autentic, și nu manierist. Emoţia primează, este „motorul” suav, gingaş, înrourat, înduioşător, al gesticulaţiei lirice.

„Speranţa tinde spre ocult”, ştie poeta, ceea ce este o cheie a artei poetice în actuala-i căutare. Nu depresivitatea de subspecie „emo” (care, din nefericire, face ravagii prin seismele, atât religioase, dogmatice, cât şi politic-populiste), dar nici devianţa de risc alienant, spre neo-ocultismul „new age” etc., pe care le confruntă noua-nouă generaţie! Volumul este excelent „obiect didactic” în sens pozitiv, și nu de experiment al psiho-patologiei sociale.

Tonul este al altruismului întristat, și nu al indignării caricaturale, nici al didacticismului zig-zag-at, cum ar spune Laurenţiu Ulici. Scrierea, pentru ea, este solilocvială, dar şi oferită colocvial, pe temele care sunt şi „dilematice”, dar şi precipitat actuale.

Stilistic, timbrul este uneori rezonant poeziei clasice, unul de dolorism, ardelenesc, cum frumos îi este şi numele.

„Îndurerarea” de a fi este existenţialism curat, nota bene, semn al maturităţii morale, cultivate din părinţi-şcoală, mai puţin din societatea în criză identitară, dar şi experienţa

unei perioade în diaspora. Poeta conştientizează ceea ce enunţă în egal reuşite poeme, ideatic şi armonic. Limbajul este colorat, plasticizant, transfigurativ, nota bene:

„Azi, îmbrăcați în zdrențele durerii,/ Nu suntem nici la modă, nici vetuști,/ Închiși în reprobabile, noi cuști,/ La granița mâhnirii sau căderii.” Admirabil enunţ! Muzicalitatea este una înnăscută şi cultivată de tandreţea familiei, moralitatea superb asimilată şi retransmisă în cheie sociologică, deoarece:

„Obișnuiți cu-aceleași rezultate:/ La școala vieții veșnic repetenți,/ Ne ploconim pentru un pumn de cenți,/ Zidim bordeie, dar visăm palate.”

Impactul, acum precipitat, al ciocnirii cu alte civilizaţii şi culturi, este, pentru Camelia, şocant, însă nedescurajant, ci cu efecte catarsice. Masificarea de ieri a indus societăţii năravuri - reflex condiţionat, subcultural, ca „supravieţuire” unor generaţii întregi. Timiditatea „smereniei”, supuşeniei, „un pumn de cenţi” recte „blid de linte” pentru iluzia mai binelui, ploconirea (mituirea), bordelismul, prostul gust etc. - toate ca surogate ale răsplatei unui „rest de zâmbet“ ipocrit, ca troc:

„Ne fâstâcim pentru un rest de zâmbet.
Cu bucurie ni l-am da la schimb,
De s-ar putea, pe-al îngerilor nimb,
Doar să scăpăm de-al negurilor plânset.”

Îmi (ne) ajungea fie şi doar acest poem-cheie eşantion, spre a întrevedea, fără orbul găinii, dar nici al... cocoşilor (apocaliptici, cum îi auzea Blaga), ceea ce alţii nu văd: deriva socială, consumismul, banalizarea răului, circul otrăvitor, psihedelist, neo-dadaist (de la alogeni), dar aciuat şi la noi, mai nou externat - prin diaspore în eterne dispute - vezi H.R. Patapievici, Mircea Cărtărescu, Ioana Băeţică, Vakulovski şi cohortele de surescitaţi, demagogi, mistagogi, neo-mensh-ii pseudo-elitişti, sociopaţii activişti nostalgici, agonişti, autici disimulaţi, pornolorici, troglodiţi, ipocriţi, horrorişti ş.c.l. Tonul confesiv i-a prins bine, nefiind muşcat de interferenţele cu droaia de „directori de conştiinţe", cum erau numiţi în regimul trecut sfertodocţii „şefi de cenacluri", activiştii culturali etc.

Camelia este Erato, dar şi Narcis, însă nu orfelină, nu frustrată; o feministă-senzuală-maternalistă, cum ar defini-o Mihaela Miroiu. Are şi nerv moralist autentic, admirabil, are Talent-talant şi superbia inocenţei nepierdute, garanţii sigure ale împlinirii, inclusiv literare.

Cartea este un recital cuceritor al autodefinirii ars-poesis. Stările sufleteşti se decantează, devenind inclusiv oximoronice, ironice, sarcastice, diatribice, pamfletice, nota bene! *Nu minima moralia, ci proxima moralia!*

Causticitatea, sarcasmul polemic, fac bine separatorului Conştiinţei. Unele poeme sunt

substitute ale unor tipologii atipice, poeta fiind corect impregnată de livrescul lecturilor. Poemul devine atunci „pielea personajului”, ca la Mircea Dinescu din tinereţe: clovnul, saltimbancul etc. Decât arta falsă, mai bine meseria cinstită, ştiinţa-artă a Şahului „ocult”:

„Mă-ntorc tăcut la simpla meserie/ De saltimbanc al șahului ocult./ Prefer ca nechezatul să-mi ascult,/ Decât să zburd prin lătrături o mie!”

Evident, este o autoironie ipostazică, o reţetă „imunitară”, hamletiană.

Aşadar... motivul Oglinzii - sau sălii cu oglinzi-labirint, itinerant, aparent al sorţii, nu este cel fatalist, nici aleatoriu, dar nici habotnic ori fariseic, cum „funcţionează” din istorie. Cu grija de a nu-i sacrifica spaţiul tipografiat şi din rara, tot mai rara apetenţă de a da sfaturi „bătrâneşti”, îi comunic bucuria de a o fi „redescoperit” în actuala etapă.

Timpul va proba valoarea *substanţială* a acestei poetese. Discursul este implicit al cunoaşterii şi socraticei auto-cunoaşteri.

În carte sunt vii semnele acelui cosmic VERB la Gerunziu al Fiindului, Fiinţei, care reactivează, din generaţii, Energetismul subcuantic al Omului-Om, cum îl numesc, Poetomul. Acesta vine vertical, rămuros, transcedental, de la Mama-Natură, prin Mama cea născătoare.

Cred, asemenea celor Vechi, că numele de

floare al autoarei conţine magic şi dornic de lumină, după ploaia melancoliei, destinul unei, în fond, iubiri. EA, cum spune poeta, este cea care INSUFLĂ (însufleţeşte) ceea ce numim Viaţă, prin triada (treimea) antică: pathos, ephos, ethos.

„Statui de visători, sculptate-n lut,/ Iubirea ne insuflă zilnic viață,/ Pe-o pistă scufundată-n absolut –/ O destinație ascunsă-n ceață."

„Destinaţia" este destinul, „ascuns în ceaţă", da, însă poate sieşi ocrotitor. Dar iubirea, dragostea, amorul, dintotdeauna ne (re)umple de candori. Candoarea este inocenţa paradiziacă şi cuvintele poeziei, zăbranicul nirvanic, aşternutul inefabil al Hermeneiei. La Camelia Ardelean, acestea sunt instincte primordiale şi insuflă perenitate esenţială, mai ales prin patetismul rostirii deloc artificioase. Rar am văzut, în ultimii ani, un mai fin simţ filologic al limbii materne-paterne! Opţională, transpare explicit, retoric, constanta bunului simţ:

„Marionete triste, fără sfori,/ Ne-nghesuim pe scena în ruină./ ***Doar dragostea ne umple de candori****,/ Când nu e înecată în rășină."*

Însă şi chihlimbarul este, metaforic, benefic, fie şi prin proprietatea de a reţine în el tipare, nervuri, grafeme, memoria misterioasă a... Luminii. **Adaggio**: am insistat eu însumi metaforic, „contaminat" de vigoarea şi ingenuitatea, splendide, ale autoarei. Sunt

convins că şi cititorii o vor iubi, în fond arta poeziei este a seducţiei, și nu a luării în stăpânire. Luminos sau nocturn. Reverenţios în reveria-revelaţia valorii Ei, eu mă bucur să o cunosc! **Postludiul aparţine poetei, superb elogiu artei Poeziei:**

Ești cea mai dulce alinare,
Cu tine-adorm și mă trezesc,
Fără subtila ta savoare,
Nici îngerii nu-mi mai zâmbesc!

Am scris poeme pe o rază
Și-am plâns pe versuri de rondel,
Destinului m-am dat în pază,
Rememorând câte-un pastel.

În tine mi-am găsit refugiul,
Mă-nalți când, lent, mă prăbușesc,
Sau mă salvezi din naufragiul
În valuri aspre, ce-mi lovesc

Însinguratele crâmpeie
Din sufletul de împrumut,
Abandonat azi pe-o alee
A vidului necunoscut.

M-alinți, mă certi... Mă redescopăr,
Urmându-ți pașii, zi de zi.
Cu vălul muzei mă acopăr,
Pierzându-mă în reverii.

Și-n ceasul care o să vie,
Tu-mi vei fi leagăn, cer sau scut,
Lumină blândă – poezie,
Ești zborul meu spre absolut!
(Refugiu)

Eugen Evu
28 martie 2015

I

REFLECȚII

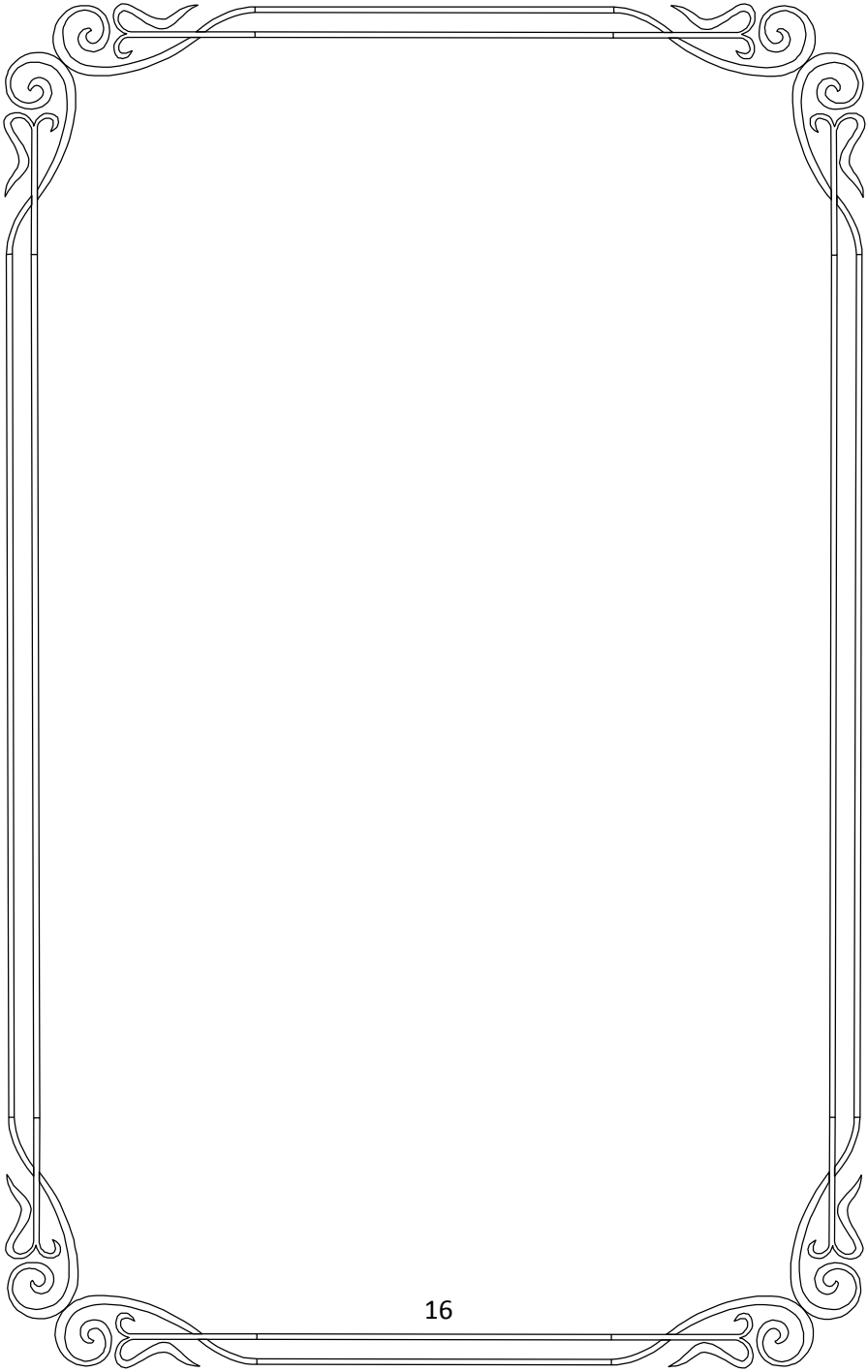

Oglinda sorţii

Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranţa nouă tinde spre ocult,
Aşteptăm o rază care să ne-aline,
Retrezind zglobie-al fericirii cult.

Îngerii de ceară nu ne mai ascultă,
Rugăciuni febrile tremură în van,
Copleşiţi de reguli şi mâhnire multă,
Aruncăm credinţa peste paravan.

Suflete de gheaţă, ca-ntr-o bibliotecă,
Zeci de pagini goale lin îşi răsfoiesc,
Ofilita soartă-şi plimbă pe potecă,
Avansând rănită, zâmbetul grotesc.

În oglinda vie ne privim cu teamă,
Îngroziţi de-abisul ce-l putem vedea,
Respirând cuminte, ne-ndreptăm spre vamă,
Croşetăm fantasme după o perdea.

Stăm zidiţi în ocne de singurătate,
Îmbrăcaţi în straie de circari banali,
Deghizarea-n iarnă n-am pus-o deoparte,
Ne-am rămas, în viaţă, cei mai mari rivali.

Zdrenţele durerii

Azi, îmbrăcaţi în zdrenţele durerii,
Nu suntem nici la modă, nici vetuşti,
Închişi în reprobabile, noi cuşti,
La graniţa mâhnirii sau căderii.

Obişnuiţi cu-aceleaşi rezultate:
La şcoala vieţii veşnic repetenţi,
Ne ploconim pentru un pumn de cenţi,
Zidim bordeie, dar visăm palate.

Ne fâstâcim pentru un rest de zâmbet.
Cu bucurie ni l-am da la schimb,
De s-ar putea, pe-al îngerilor nimb,
Doar să scăpăm de-al negurilor plânset.

Şi speriaţi de viciul îndoielii,
Ne-nghesuim, pasibili delicvenţi,
Pe-un raft subtil, croit pentru clienţi
Sătui de exerciţiul temenelii.

Statui de visători...

Statui de visători, sculptate-n lut,
Iubirea ne insuflă zilnic viață,
Pe-o pistă scufundată-n absolut –
O destinație ascunsă-n ceață.

Marionete triste, fără sfori,
Ne-nghesuim pe scena în ruină,
Doar dragostea ne umple de candori,
Când nu e înecată în rășină.

La poarta nemuririi facem sluj,
Dar timpul ne-a postat pe coji de nucă;
Lucrăm în Timișoara, stăm în Cluj,
Sfidând și soarta noastră hăbăucă.

Ne spunem cât de bine mai trăim:
Avem vacanțe,-avem și libertate,
Însă cu toate-acestea ne simțim
Un șir de morți, într-o maternitate.

Statui de visători..., ce minunat!
E-o artă, azi, să te menții pe gheață;
În ringul existenței, demodat,
Ne toarcem firul sumbru, de paiață...

Pe portativ

Din cenușă-au înflorit speranțe;
Le-am udat cu stropii de argint,
Izvorâți din clipe ce nu mint,
În iubirea fără de restanțe.

M-am retras cu timpul la șuetă,
Încetând comerțul prohibit
Cu iluzii-aflate-n deficit,
În plăpânda sorții piruetă.

Azi mai țin în palme nori de vise,
Dar remarc, pe-al vieții portativ,
Câte-o notă sună incisiv,
E-un concert cu ușile închise!

Culoarea amăgirii

Te joci cu mine, viaţă, dar nu-s marionetă,
Culoarea amăgirii m-a-mbrăţişat de mult,
Te-amuzi întortocheată, cu glas de şansonetă,
Sfidând nevolnicia din trunchiu-mi de adult.

Îmi cresc din creştet ramuri de salcie pletoasă,
Mă strâng ca-ntr-o zvâcnire de ultim bun-rămas;
Pe mugurii nădejdii mă-nalţ, capricioasă,
La umbra fericirii dorind să fac popas.

O zodie de lacrimi se zbate încă-n mine,
E-o vagă amintire, cu iz de pom uscat;
Prin resturi reci de beznă, ciudate şi meschine,
Să-mi întâlnesc ursita, naivă, am plecat.

Şi am găsit un munte cu crestele pierdute
Prin norii de fantasme, tânjind spre răsărit,
Dar am lăsat în urmă idei preconcepute,
Urcând spre idealul de soartă tâlhărit.

Mi-e inima zdrobită de cruda amăgire,
Prilej de bucurie-i doar sufletul senin;
Cu vise răvăşite în nopţi de pribegire,
Era să-mi fiu, candidă, chiar propriul asasin!

Apocalipsă

Ne-a înghețat privirea spre-nainte
Sau ne e frică să privim `napoi;
Înconjurați de false jurăminte,
Păşim, damnați, pe drumul cu strigoi.

Ne plictisim, vremelnic, şi de aer.
Exonerați de veştede poveri,
Perpetuăm cu-acelaşi paşnic vaier,
Un anotimp de groază şi dureri.

Ne-ncătuşează demonii din minte:
Mânia, ura, răutatea-n van.
Of, dacă-am şti, săpându-ne morminte,
Cum Scaraoschi râde pe divan!

Ne-am exila în pripă orişiunde,
Însă de noi nicicând nu vom scăpa!
Sub sarcofagul grijilor profunde,
O soartă crudă-n veci ne-o devora...

Meniu periculos

La pensiunea vieții, ce uimire!
Primim meniul zilei amândoi:
Un sâmbure bolnav de amăgire,
Mustind a stropi de smoală și noroi.

Drept garnitură-i un pilaf din zloată,
Să-nghețe tot pustiul dintre noi,
Mormane de ciulini pentru salată,
Iar ca desert, un shake din aspre ploi.

Mă uit la alți meseni și mă cutremur,
Degustă fără teamă-orice primesc;
Famelică, presimt acut că tremur,
La gândul că, mâncând, mă otrăvesc.

Mă biruie, parșivă, flămânzirea –
Pedeapsă aspră pentru doi hoinari.
Oricum nu am atinge nemurirea,
Gustând, în loc de ștevie, homari.

Așa că-ncep să iau lent din bucate,
Tu mă urmezi, sărman șablon fidel,
Și savurând arome-alambicate,
Ne-nchipuim un iz de ostropel.

Prea ghiftuiți de beznă și catranuri,
Ne ridicăm în grabă să plătim;
Pierzându-ne de tot pustii elanuri,
Putem, sătui de-acuma, să murim...

Gustul nefericirii

Am gustat nefericirea, ca pe mărul vinovat,
Otrăvit de vrăjitoarea deghizată, din palat,
Și-am simțit otrava-i dulce, ca pe-un elixir de preț,
Care potolește setea unui ostenit drumeț.

Dar, pe loc, gustoasa fructă, prefăcută în amar,
S-a înfipt, precum harponul, drept în gândul meu hoinar.
Am simțit, brusc, carapacea de constrângeri peste tot
Și m-am pregătit în marea de iluzii să înot.

De-am putea, și la durere, să rămânem abstinenți,
N-am mai fi, printre păcate,-aceeași veșnici penitenți,
N-am mai căptuși tunelul inimii cu asprii spini,
Am păstra zâmbetul clipei, chiar valsând printre rechini.

Stropii de singurătate nu s-ar scurge ca un fum
Prin arterele de jale, lăsând dâre moi de scrum,
Nu ne-ar agasa trecutul cu-ai lui dinți de-aligator,
Am pluti, suave frunze, pe al sorții blând covor.

Anotimpul disperării

E-un anotimp pustiu al disperării,
Mă-nvăluie în gheață, subtil, perfide ploi,
Mor ramuri de speranțe strivite de șuvoi,
M-arunc, din nou, sub rugu-abandonării.

Mă dojenește soarta cu-al ei vifor,
Ce bântuie, sălbatic, în nuanțele de gri,
Dansând în ritualuri de vechi ceremonii,
Mă sfâșie, încet, cu colți de dihor.

Revăd după un zid stafia morții,
Prin umbre de-ntuneric, se-apropie încet,
Pășește grav, lugubră, cu stofă de cadet,
Oprindu-se, subit, în fața porții.

Pulsează universul pe secunde;
Încerc iar, cu privirea, să mă agăț de-o stea,
Crezând că văd lumina ce-n van mă aștepta,
Dar nu e decât beznă orișiunde.

Mă simt de veșnicii încătușată.
Încerc să împletesc, arzând, pierdute clipe,
Din resturile lor, redute se-nfiripe,
Căci mai sunt încă vieții devotată!

Dacă tu nu erai...

Dacă tu nu erai, poezie,
Câtă rouă pe buze-aş fi strâns,
Câte nopţi de coşmar aş fi plâns,
Chiar trăind, nu m-aş fi simţit vie!

Dacă-n vers nu-mi găseam împlinirea,
Pe-un peron de tăceri m-aş fi stins,
Niciun tren spre zenit n-aş fi prins,
N-atingeam, prin cuvânt, nemurirea!

Scufundată-n noiane de ceaţă,
Mă pierdeam printre nori, căutând
Galaxia de sori tremurând,
Rămâneam doar o tristă paiaţă.

Şi atinsă de zbuciumul sorţii,
N-aş avea un refugiu stabil,
Aş dansa un tango inutil,
Aşteptând vălul tainic al morţii.

Stropi de-ntuneric

Până mai ieri, cu zâmbetu-i amarnic,
O soartă tristă-n palme m-a ţinut,
Eu i-am gustat, ca un fidel paharnic,
Fărâme de-ntuneric, ce-au durut.

Am aclamat profund nefericirea,
Ştiind că-i un spectacol degradat,
Şi mi-am mutat în vise amăgirea
Din Raiul cu Infernul cununat.

Pe când credeam că voi avea scăpare,
De sub nămeţii de tăciuni aprinşi,
Brusc s-a ivit un uragan în zare,
Care-a dat viaţă bulgărilor stinşi.

M-am perpelit pe jarul deznădejdii,
În aşteptarea ploii din cuvânt,
Şi-am implorat, pe umărul nădejdii,
O fericire-aflată în mormânt.

Ca un vulcan, în ultima-i suflare,
M-a-mbrăţişat iubirea cu-al ei scut,
M-am vindecat, sub blânda sa chemare,
Iar stropii de-ntuneric s-au pierdut.

Anotimpul uitării

În anotimpul rece al uitării,
S-au strâns atâtea toamne-n mintea mea,
Că primăvara tristă adormea,
În braţele genunii disperării.

Am evadat din visuri de rutină,
Pierzându-mă pe coama unui gând,
Dar m-am trezit posacă, aşteptând
Iluzia, ce iar avea să vină.

Şi, tremurând sub norii raţiunii,
Mi-am împletit din raze vajnic scut,
Gândindu-mă la tot ce am pierdut
În zbaterea sălbatică-a furtunii.

La țărmul durerii

Se luptă gânduri în ambuteiaj,
Înveşmântate-n straie lungi de doliu,
Şi intră amintirile-n sevraj,
Alunecând sub palidul linţoliu.

O grindină se-abate-n ropot surd
Pe-acoperişul vechi, uitat de lume –
E-o temniță unde m-ascund, absurd,
Sperând să scap de-ale tristeții brume.

Am acostat la țărmuri de dureri,
Des aclamând și soare, și furtună;
Pe valurile-nalte până ieri,
Am aşteptat, absentă, vremea bună.

Încorsetată-n reguli și-ndoieli,
Agonizez cu timpul cel ahotnic,
Rugându-mă-nfocat, cu fâstâceli,
Să nu devin un disperat habotnic.

Mi-e cerul temelie de granit,
Speranța idol trainic devenit-a;
Pierdută de norocul ilicit,
Plecat-am, azi, să-mi întâlnesc ursita...

Răsărit și apus

Mai vreau o noapte pe un colț de lună
Sau pe tărâmul unui aisberg,
Să zbor printre luceferi sau să merg
Spre-un soare ce nu vrea să mai apună!

Să hoinăresc prin Calea *cea* Lactee
Și să culeg în fugă câte-o stea,
Lăsând poverile din gând pe ea,
Ca să-mi continui scurta odisee.

Mai vreau o viață fără nopți de clipe,
Cu dimineți din scurte primăveri,
Ce-nmugureau plăpând până mai ieri,
Lăsând iubirea să se înfiripe!

Și un amurg mai vreau, fără suspine,
Cu fluturi de lumină împrejur,
Pe-un culoar fără final, obscur,
Spre Cel ce sufletul o să-mi aline!

Arca vieţii

Plutesc pe arca vieţii, pierdută şi naivă,
Înconjurată-adesea de haos şi furtuni,
Şi, aşteptând sentinţa cândva definitivă,
Încerc să zbor spre aştri, să nu cad în genuni.

Mi-e existenţa plină de temeri lapidare,
Mă înfioară gândul că într-o zi plecăm,
Nu înspre munţi de gheaţă sau calde estuare,
Ci într-o altă lume, la care nu visăm.

Nu ştim ce ne aşteaptă şi ce luăm în arcă,
Adesea puerile bagaje de doi bani
(Căci poate, dând la vâsle în a salvării barcă,
Recuperăm fuiorul pierdut al multor ani.).

Azi am ajuns, în grabă, la stop cu trista-mi viaţă,
Era culoarea verde... Oare ce-o fi-nsemnând?
De când are o arcă un semafor în faţă?
Să trec eu mai departe sau alţii sunt la rând?

Tot navigând pe-oceanul de temeri şi regrete,
Uităm de curcubeul zâmbindu-ne-ntre nori,
De stelele albastre, rotunde şi cochete,
Ce ne-ncălzesc adesea iubirea cu fiori.

Călătoria noastră-n sens unic e doar una,
Să încercăm s-o ducem cu bine la sfârşit,
Luându-ne, în faţă cu soarele şi luna,
Numai o bucăţică din timpul infinit!

Buchet

Aş vrea să fiu un colţ de lună,
Privind nostalgic spre pământ,
I-aş cere soarelui s-apună,
Semnând, cu cerul, legământ,

Sau poate-aş vrea să fiu lumină,
Ţesută-n razele de foc,
S-alung din ceaţa cea haină,
Prin clipe-albastre să-mi fac loc!

Aş vrea să fiu un bob de rouă,
Petale gingaşe s-alint,
Să mă-nsoţesc, atunci când plouă,
Cu stropii firavi de argint!

Dar mai presus de toate-acuma,
Aş vrea să fiu un om... şi-atât,
Să risipesc îndată bruma
Unui destin gol şi urât!

Dorinţele inimii

Aş vrea să ţin în braţe marea,
Să mă-nvelesc cu pescăruşi,
Să mângâi cerul jucăuş,
La braţ suav cu depărtarea!

Aş vrea să zbor printre cuvinte,
Tăcerea lacrimii s-ascult,
Să iau puţin şi să dau mult,
S-ating lumina cea fierbinte!

Aş fi o ploaie violetă
Şi-aş picura doar stropi de foc
Pe rămăşiţe de noroc,
Împrăştiate la ruletă.

M-aş întrupa în libelulă,
Iar din culori mi-aş face scut,
Să scap de omul prefăcut
Şi de a gândului celulă!

M-aş căţăra pe-un ram de vise,
Cu muguri dulci de fantezii;
Refugiată-n poezii,
Aş trece graniţe nescrise!

Dar mai presus de toate-aş face
Cu nostalgia legământ,
Cât mai exist pe-acest pământ,
Cuminte, să mă lase-n pace!

Cupa sorţii

Zidiţi în cochilia de fantasme,
Abrutizaţi de dogme sau plăceri,
Absenţi la tot, refugiaţi în basme,
Ne ruşinăm, trufaşi, de ce-am fost ieri.

Ne închinăm la-nvăţături abstracte,
Dorind, cu zel, pe toţi să-i epatăm.
Fiinţe de carton, nu suntem apte
Nici dragoste, nici ură s-arătăm.

Ne-nghesuim, tăcuţi, pe-o rogojină
De-orgolii reci, ce-ndeamnă la eşec,
Voinţa noastră-i scut din plastilină,
Iar îndărătnicia-i lemn de tec.

În cupa sorţii ne e izbăvirea,
Amară ca licoarea de pelin;
E-o luptă dârză a ne-nvinge firea,
Când clipa-i înecată de venin.

Aripi

Mai stau pe câte-un nor, din când în când,
Pe aripile vieţii fluturând;
Surâd, într-un discurs chiar jovial,
Şi clipei reci, scăldate-n trivial.

Mai uit de mine, printre picături,
Vânând himere sub dărâmături,
Miasme noi de rătăciri târzii,
În noaptea gândurilor sidefii.

Mai trec pe drumul unde mă dezleg
De-un timp rebel, hapsânul sacrileg,
Ce-mi fură clipe de mărgăritar,
Ca un venetic autoritar.

Mai rabd tăceri menite să le strig
Sau veri fierbinţi, în care tot mi-e frig,
Coşmaruri vii, de unde evadez,
Stinghere nopţi, la care nu vibrez.

Şi chiar de-aş fi un înger pe pământ,
Mi-ar trebui din cer consimţământ,
Să-mi pot deschide zborul spre zenit,
Să mă înalţ, din hău, spre infinit.

Viață în furnicar

Trăim o viață într-un furnicar,
Bătând din aripi – palidă zvâcnire;
Valsăm, într-o profundă risipire,
Pe note seci, expuse-n galantar.

Atrași de un cocteil periculos,
Azi savurăm arome de-ntuneric,
Cu izul lor tomnatic și eteric,
Într-un destin avar, nescrupulos.

Încorsetați de veșnice poveri,
Ne-ncovoiem sub jugul neputinței,
Cedând, cu remușcări, făgăduinței
Că suntem, chiar în toate, efemeri.

Ultimul kamikaze

Mă-mbracă-un soare fără raze
Şi o furtună fără nori,
Mă simt un ultim kamikaze,
Căzut, azi, pe un câmp de flori.

Mi-e cerul un duşman de moarte,
Iar marea, leagănul divin;
Aud, prin istovite şoapte,
Şi râsul ei acvamarin.

De când iubirea mă amână,
Pierdută-ntr-un decor târziu,
Dansez, cu clipele de mână,
Sub un amurg cărămiziu.

Înmănunchez, şi nopţi, şi vise –
Sublim tablou înfiorat,
Bătând la porţi veşnic închise
De timpul deteriorat.

Aştept un semn din răsăritul
Ce până-acum mi-a fost vrăjmaş,
Să-mi scot din inimă cuţitul
Unui destin hain şi laş.

Nu mi-e ruşine...

Nu mi-e ruşine să-mi arăt sorgintea,
Nu vreau să par, zadarnic, ce nu sunt!
Prin ziduri groase mă strecor ca-n unt,
Iubesc cu trupul, dar gândesc cu mintea.

Gătită-ades în straiele-amintirii,
Mă joc intens de-a propriul manechin;
Cămaşa mea de negură sau chin
O-mbrac, nu rareori. E-n legea firii!

Contaminată de sinceritate,
Aş vrea să spun mereu doar ce gândesc,
Chiar adevărul trist, rânjind grotesc,
Fiindcă minciuna nu dă libertate!

Însă distrasă de cortina vie
Peste un teatru sobru, inutil,
Plutesc în rolul vechi şi infantil,
Gândind: o fi real sau reverie?

Scenariu absurd

Azi mi-am tocit genunchii pe caldarâmul vieţii,
Cu pletele-mi de gheaţă l-am mângâiat nervos
Şi mi-am izbit durerea senilă de pereţii
Aceluiaşi scenariu absurd, răutăcios.

Mi-am aplecat grav fruntea, sperând să mă audă,
Din zările cernite, un Dumnezeu prezent,
Dar m-a izbit tăcerea-I hipnotică şi crudă
Şi-am înţeles: destinu-mi Îi e indiferent.

Nu am acces la zâmbet, căci i-am uitat parola,
Mormane de tristeţe mă strâng ca un lasou
Şi chiar de sunt străină de foamea din Angola,
Flămând e al meu suflet în propriul său cavou.

Trăiesc pentru iubire, dar mă înec în ură,
Din cupa de catranuri ce mă absoarbe-obscur,
Sub vălurile nopţii, m-arunc în aventură,
Pătrunsă de-ntuneric, n-am chef nici să înjur.

M-am învăţat cu răul, tovarăş chiar îmi este,
Din clipele-i vasale, corolă şi-a făcut;
Sub draperia sorţii, renunţ şi la proteste,
De frica unui sigur şi-amarnic upercut.

Concluzia-i frivolă: ce mâzgă mă apasă!
Pe umerii-mi de vată se-nghesuie poveri.
De mâine-mi curăţ trupul de veşteda carcasă
A unei neputinţe ce duce nicăieri!

Țărmul morții

Azi fericirea nu mă mai vrea,
Sunt o scânteie pe-o mică stea
Sau strop de rouă sub colț de cer,
Îmbrățișată-n aripi de ger.

Mă-ndrept spre-un spațiu nedefinit,
Păstrând, candidă, capul smerit;
Încovoiată de frig și ploi,
Mă cern prin sita cu vechi nevoi.

Din viață nu pot să evadez;
Pe țărmul morții să eșuez
Nu-s pregătită! M-agăț frivol
De clipa-ncinsă în vitriol.

Nu-i mai văd umbra de piază-rea,
M-avânt în marea de tinichea
Și lupt cu valuri reci de grafit,
În cursa aspră către sfârșit...

Sub reflectoare...

Sub reflectoare, viaţa-i mai bogată
În păcăleli scăldate-n veşnicii;
Încercuiţi de fade inepţii,
Ne învârtim amarnic sub o roată,

Cu-n aer grav de sfântă plictiseală,
Striviţi de noi păcate şi beţii,
Imuni la ghinion sau profeţii
Şi istoviţi de-aşa chiverniseală.

Zarafii timpului oferă clipe
De fantezii gătite-n mucava,
Din ore seci, şezând pe o sofa
A viselor arzând să se-nfiripe.

Dar când luminile se sting deodată,
Realizăm ce singuri am rămas,
Nepregătiţi de grabnicul popas
Şi părăsiţi, cu nul regret, de gloată.

Încep să cadă, unul câte unul,
Toţi laurii cu greu colecţionaţi,
Pe vremea când eram aproape fraţi,
În fală şi prostie, cu păunul.

Nostalgie (I)

Aș vrea să-mi îmblânzesc nefericirea,
Pe veci să facă sluj în fața mea,
S-alung și smoala nopții cu privirea,
S-o sting în ochii mei de peruzea,

Și-apoi să-mi exilez singurătatea,
Să o trimit pe insule pustii,
S-ating, măcar c-un vis, celebritatea,
Să scriu, în loc de drame, parodii!

Căci de-aș putea să-mi las dezamăgirea
Departe, pe un țărm de mult uitat,
Nu m-aș mai sufoca sub înrobirea
Aceluiași scenariu demodat.

Și-aș mai dori să nu mai zac sub zidul
Constrângerilor fără de sfârșit,
Să nu-mi devină-ostil, brusc, insipidul
Destin, în al său iglu răvășit!

A-mbătrânit şi timpul...

A-mbătrânit şi timpul fără vârstă,
Se adâncesc şi norii-n aspre ploi;
Spălaţi de vechi păcate şi noroi,
Ne cernem stropi de cer într-o batistă.

Plecând cu sufletu-n cantonamente,
Ni-l mai izbim de zidul vieţii-n doi,
Fâşii din el se-adună-n muşuroi,
Se-mpart şi clipele pe sortimente.

Ne agăţăm de lume ca de aer;
Împresuraţi de-atavice stihii
Şi-nspăimântaţi de crude veşnicii,
Ne-nfăşurăm pe trup al sorţii caier.

De ne-ar lăsa destinul diabolic
Frânturi de vise scoase la mezat!
Cu şovăieli să le fi cumpărat,
Tot am fi vrut un răsărit bucolic.

A-mbătrânit şi timpul, ce eroare!
Dar alergând spre Marele Final,
Pe un traseu obscur, original,
Ne cramponăm în propria lentoare...

Mi-a-ngheţat şi fericirea...

Mi-a-ngheţat şi fericirea, cu o lacrimă-n exil,
Împietrită de zăbava dintre martie şi-april.
În corsetul amăgirii, mă silesc să nu transpir,
Pe sub masca de durere, învelită-n glaspapir.

Traversez singurătatea c-un surâs gimnazial,
Mă priveşte fără jenă, cu-al ei rânjet bestial.
Prin cortina de iluzii, înmuiată în maro,
Văd o rază de speranţă cu reflexe indigo.

C-o petală violetă, primăvara n-a venit,
Când, sfioasă, ne arată chipul ei sulemenit!
Nu ajunge o steluţă pe un cer înnegurat,
Să atragă blânda lună din al său vrăjit palat!

Azi încerc să ies din ceaţa unui gând rătăcitor,
Construindu-mi aripi frânte-n visul ademenitor.
Prăbuşită pe salteaua aparentelor plăceri,
Cum aştept să vină *mâine*, când nu m-am
desprins de *ieri*?

Reflecţii

Poetu-i valoros, mergând spre moarte.
Veţi spune, poate: este un truism!
Nu vreau să cad în ieftin patetism,
Dar astăzi nu-i de-ajuns doar să ai carte,

Căci *partea*-n van se lasă aşteptată,
O vezi doar dacă minţi ori dacă furi,
Sau dacă, în muzeul de figuri
Din ceară, te alături la erată.

De câinii sunt plecaţi la vânătoare,
Caii nu mor, căci au avut noroc,
Dar când dulăii s-au întors în joc,
Nu-i mai salvează nicio ursitoare.

Mă urmărește-amarnic vechea temă:
„Profet în ţara lui nimeni nu e”!
Mai bine-un absolvent de *abc*,
Decât făuritor de stratagemă!

Mă-ntorc tăcut la simpla meserie
De saltimbanc al şahului ocult;
Prefer ca nechezatul să-mi ascult,
Decât să zburd prin lătrături o mie!

De-aș atinge nemurirea...

De-aș atinge nemurirea, n-ar mai fi nimic de zis,
Desuetele secunde nu m-ar transforma-n proscris
Al destinului haotic, ce mă poartă ne-ncetat
Spre zănatice himere, cu eșecul garantat.

M-aș plimba la braț cu zeii pe sub norii de plăceri,
Aș uita de suferința ce mă-nvinse până ieri,
Mi-aș ascunde fericirea-n raze calde din argint
Ori sub lespezile nopții, între vise ce nu mint.

Prin crâmpeie de dorințe-aș înota ca un delfin,
M-aș retrage-n cochilia de iubire fără chin,
Iar minutele pierdute nu mi le-aș mai număra
Și-n mareea amăgirii nu aș naufragia.

De-aș atinge nemurirea, aș renaște ca un prunc,
Tot noroiul din adâncuri aș putea să mi-l arunc,
M-aș adăposti în golul dintre cer și infinit,
Renunțând să mai verific dacă dorm sau m-am trezit...

Trenul vieții

Chiar de sunt vie, mor încet în mine,
Cu fiecare ton de vodevil,
Din amăgiri la metru sau la kil,
În trenul vieții, legănat pe șine.

Și amorțită-n trista balansare,
Pe culoar mă mai strecor tiptil,
Din martie și până în april,
Pândind la colț o dulce alinare.

Imagini rare-mi strigă prin fereastră,
Chemându-mă, avide, să cobor.
Mă simt, subit, precum un infractor,
Ce-și fură propriile flori din glastră.

Mă ispitește soarele de-afară,
Sătulă sunt de negură și ploi,
Dar mult mai liberă mă zbat în roi,
Decât să bâzâi singură-ntr-o gară.

Prefer atunci anosta deplasare,
Chiar de mă simt strivită de tavan.
Un cer fără de stele-ar fi în van,
Căci n-aș discerne zorii de-nserare...

Letargie

Ne-a-mbătrânit și sufletul, și mintea,
Se descompune timpu-n nori de fum,
Sub lacrimi reci, ne mai uităm sorgintea,
Trăim, seduși de șiruri moi de scrum.

Din resturi vii ne reclădim candoarea,
Restaurăm și clipe de-mprumut,
Dorim să resimțim măcar dogoarea
Din poala unui astru decăzut.

Ne plictisim, sătui de jurăminte;
Fără cuvinte, devenim damnați.
Ne-amanetăm, pragmatici, cele sfinte,
Sfârșind de propriul eu persecutați.

Iar când vibrăm sub dezmierdarea morții
Pe ceafa-ncovoiată de furtuni,
Realizăm, pierzând la lozul sorții,
Ce gheață-i risipită pe tăciuni.

Rol de poet

Atât de singuri și atât de triști,
Nu am mai fost de mult pe astă lume!
În roluri de poeți avangardiști,
Primim în dar elogii doar postume.

Cuvintele ne sunt tot mai târzii,
Nici muza nu mai vrea să ne asculte,
Fugind, vânată de acei morți-vii,
Captivi în gheara dogmelor oculte.

Mirajul gloriei s-a risipit,
Speranțele ni se preschimbă-n cioburi,
Un alizeu de gânduri ne-a umbrit
Dorința de-mpărați pe net sau bloguri.

Trăim un timp nebun, e de-nțeles,
Cu versuri triste, de-un parfum noptatic,
Ne-mpiedicăm, nu rar, de vreun eres,
Păstrând, candizi, un aer nou, dar static.

Ni-e viața colivie de cleștar
Sau, uneori, o temniță adâncă,
Și-ntr-ale scrisului n-avem habar
De slovele ce ne așteaptă încă…

Doar azi...

Doar azi sunt indecent de fericită,
Din volbură renasc, dar iarăşi mor;
Plăpândă floare pe un sterp ogor,
Am fost cândva petală împietrită.

Cedând cu abnegaţie pornirii
De-a savura un viitor incert,
Sătulă de norocul meu inert,
M-am aruncat sub pavăza iubirii,

Şi făcând slalom printre jurăminte,
Aştept să mă prefac cândva în lut.
Gonind între ce-am vrut şi ce-am avut,
Plutesc printre fantome sau morminte.

Refugiată-n zilnice parade,
Mă voi tocmi l-al amăgirii preţ,
Concomitent client şi precupeţ
De ludice sau fără rost şarade.

Nu am cuvinte...

Nu am cuvinte astăzi să descriu
În amănunt, ce simte un mort-viu,
Câte zăpezi în suflet i s-au strâns,
Sau avalanşe de tăceri şi plâns,

Câte arome de necunoscut,
Pe geana sorţii i s-au aşternut,
Ce reverii la Iad l-au condamnat
Şi-n întuneric l-au abandonat,

Cum s-a dezis de-un conţinut abstract,
Când cu destinul a semnat contract,
Şi, pendulând cu rânjet de bufon,
S-a rătăcit, stupid, în abandon,

Iar într-o viaţă, jalnic i s-au scurs
Vetuste clipe, demne de recurs,
Febrile ore-n remuşcări târzii,
Aleatoriile bucurii,

Cum l-a scăldat un vânt elegiac,
Cu izul sumbru ori demoniac...
Nu am cuvinte astăzi să-i descriu
Dezamăgirea-n versuri, dar subscriu.

În fața destinului

O iarnă grea e-n al meu suflet,
Un februarie rebegit,
Copac sălbatic, desfrunzit
De al zăpezilor răsuflet.

E greu nisipul din adâncuri,
Ce se-nfășoară, fir cu fir,
Pe ramul vieții, suvenir,
Și mă absoarbe-ncet în smârcuri.

O iarnă fără fantezie
M-apasă, astăzi, vehement,
Se-amuză cu un râs strident
De primăvara ce-ntârzie.

Și-n iarna rea, stăm față-n față,
Eu și destinul – doi străini:
Eu – biet copac între ciulini,
Iar el, o tristă dimineață...

În balansoarul vieții

Pornim tăcuți pe-un drum spre nicăieri,
Captivi fiind în terna noastră viață.
E greu, îngenuncheat, să nu disperi,
Să mai visezi o nouă dimineață.

Un mâine cenușiu și cam bolnav
Ne-așteaptă răbdător, ca o chemare
Spre un niciunde gol, cu aer grav,
Jucându-se cu noi în balansoare.

Căci viața ne ridică, uneori,
Pe culmi de glorie nebănuite,
Căzând apoi, amețitor, din sori,
Printre genuni – speranțe risipite.

Stelele dorm, coșmarurile-s vii,
Ne balansăm în vise-amăgitoare;
Oarbă lumină-n suflete pustii,
Realitatea-i umbră fără soare.

Nori încruntați de ploi și aspru vânt
Picură lacrimi de singurătate;
Goi am venit, plângând, pe-acest pământ,
Goi ne vom duce spre eternitate…

Traficantul de vise

Azi număr filele din calendar:
Mai este una și e gata anul!
Parcă aș fi zburat cu-aeroplanul
Înspre al vieții-alambicat hotar.

Dau buzna peste mine amintiri,
Strivindu-mă cu goana lor nebună.
Adăpostită sub un colț de lună,
Încerc să evadez din amăgiri.

La roata sorții n-am avut noroc,
Destinul e un traficant de vise,
Căci agățată-n clipele promise,
Făcut-am și cu sufletul meu troc.

M-am exilat, tăcută,-n al meu zbor,
Printre cuvinte sau iluzii mute.
Zadarnic caut dimineți pierdute,
Sunt risipite-ntr-un apus decor.

Caravana îndoielii...

Caravana îndoielii trece cu-ai ei bidivii,
Printre gândurile mele cu aromă de stafii.

Amintiri înfiorate mă cuprind ca în lasou,
Le resping, dar se revarsă peste mine, trist
halou.

Cruda moarte-mi dă târcoale cu-al ei rânjet de
grifon,
Eu o rog acut să plece, construindu-mi bastion

Împotriva prăbușirii. Dar nu pot să o previn
Și alunec înspre hăuri, protestând cu un suspin.

M-aliez iar cu lumina, în decorul sideral,
Ca să scap de agonia lunecușului banal.

Mă agăț de-alternativa unei evadări în doi,
Din noianul de fantasme adunate în șuvoi

Și, pierdută fără vină, deschid ochii cu aplomb,
Studiez înmărmurită încăperea ca un romb.

Îți simt izul de aloe și-mi dau seama c-a fost vis,
Evadez subit din iadul care îmi părea promis.

Răscolită de furtuna unui timp imaginar,
Las fantasmele morbide în al minții buzunar.

Prietenia ideală

Motto: Dacă nu cazi singur, nu-ţi fă griji, se va găsi întotdeauna un *prieten* să te ajute!
(autor necunoscut)

Noroc în viaţă de *prieteni* buni
Avut-am, Doamne, cu nemiluita,
C-ajuns-am, tristă, să îmi plâng ursita,
De miercurea-ncepând şi până luni!

Iar marţea o ţineam în calendar
La loc discret, drept *roată de rezervă,*
Sau ca pe-o veche, ultimă conservă
Expusă într-un jalnic galantar.

Să nu uităm de orele cu spor,
În zilele de sfântă sărbătoare,
Cu mese încărcate de savoare,
Când m-ajutau cu râvnă la... *decor*,

Iar, mai apoi, în vremurile gri,
Mă susţineau în clipele rapace
Cu-acelaşi *zel*, lăsându-mă în pace,
Cum vara-şi uită munca un cri-cri.

De-aceea zic, cu risc să mă repet:
Prieteni buni să ai, e o comoară,
De nu te-ajută, nici nu te omoară,
Din ei mi-aş face-n hol un nou tapet.

Joc

Azi trăim în lumea noastră, strâmtă cât un vârf de ac,
Ne simțim păpuși din cârpe, proaspăt scoase în cerdac,
Suntem înveliți în zdrențe, dar ne credem în bumbac,
Și ne cernem năzuințe, singuri, în al nostru veac.

Ne-mbătăm cu gânduri stranii, stinse în aurolac,
De la aburii lui Bacchus, mai izbim câte-un copac.
Amețiți de lovitură, pornim iar contraatac,
Ne luptăm cu dulci himere-n traiul nostru cel buimac,

Însă n-avem nicio șansă,-s ca semințele de mac.
Gustăm porția de viață cu efect elegiac,
Râdem – nu e râsul nostru, ci un zâmbet cam posac,
Dăm pe gât doar apă chioară, socotind că e caimac.

Cotropiți de chinuiala ambalată simplu, vrac,
Ne-agățăm de vagi speranțe, precum vița pe arac,
Ne mai dăm de ceasul morții, când ne facem de spanac
Sau primim, de la natură,-n față câte-un bobârnac.

Și ascunși în visul nostru, ca-n povești, într-un dovleac,
Suntem prințul sau prințesa, ce-n palate numai, zac.
Aș putea noi monorime, ca-ntr-un puzzle, să atac,
Dar ce-i mult nu-i bun, de-aceea mă retrag din joc și tac...

Sunt circarul vieţii mele

Sunt circarul vieţii mele,
Uneori joc propriul rol,
Publicului-i fac bezele,
Îi dau doza de Carmol.

Alteori mă plimb pe sârmă,
Ca un bun echilibrist,
Fac şi tumbe, mai pe urmă,
Pe pământ sunt doar turist.

La comandă, plâng întruna,
Pot să râd chiar, la nevoi,
Îmi gust zilnic mătrăguna –
Drogul meu cel mai de soi.

Comandaţi-mi un spectacol,
Recit dramă sau pamflet,
Pot chiar să vă fiu oracol,
Deşi pare desuet!

Nu-i nevoie de bilete,
Teatrul este gratuit,
Însă desele scenete,
Astăzi m-au cam ostenit!

Sunt circarul vieţii mele,
Un Charlot cu zâmbet trist,
Printre false temenele,
Mă consider un artist...

Muritor

Am primit lecţii de viaţă, care nu m-au doborât,
Navigând prin labirintul de iluzii, mohorât,
M-am târât încet din groapă, sfâşiată chiar de lei,
Am purces înspre ieşire, pe-a` răniţilor alei.

Cercetând cu ochii minţii un văzduh întunecat,
M-am pierdut de propriul soare, năzuind iar la păcat,
Prin metropole de gânduri, paşnic am călătorit,
M-am retras în mine însămi, pe-un traseu bătătorit.

Meditând la nemurire, m-am simţit brusc muritor,
Victimă neînsemnată-n uriaşul abator.
(Pe o scară nevăzută, aspirant umil la cer,
Renunţam chiar la trofeul din destinul efemer.)

Dac-aş şti cum se rezervă un colţ mic din paradis,
M-aş lăsa uşor sedusă, câteodată, de abis,
M-aş gândi la remuşcarea ce m-atacă, delirant,
Ca la marfa prohibită din comerţul ambulant.

Azi, prin faldurile sorţii, nu-i uşor să te strecori,
Copleşit de fanteziste sau fanatice rigori.
Nu mi-e teamă că lumina o voi pierde într-o zi,
Dar nu vreau bătrânul suflet, printre nori, a-l risipi!

Iubirea...

Iubirea e sfârșitul unor timpuri
De aprige sau ludice-ncercări,
E soarele fierbinte-n anotimpuri
Cu ghețuri stinse-n vaste depărtări.

Iubirea e un fluture ce moare
În simpla tresărire de cuvânt,
Fiind sublima inimii dogoare,
Pe vreme bună sau pe aspru vânt.

Iubirea e o scumpă amuletă,
Purtată-n gând și-n sufletul hoinar,
Iar de-o rănești cu-a vorbei arbaletă,
N-o cumperi nici cu leu, nici cu dinar.

Iubirea nu prezintă-alternativă,
E singura ce ne-ar putea salva,
Închisă-ntr-o sălbatică misivă,
Redată-n mângâieri de catifea.

Și dacă s-ar abandona pământul,
Ori s-ar rescrie azi un ultim vers,
Iubirea ar purta mereu veșmântul
Ce-nvăluie întregul univers.

Străini

Azi suntem bieți străini, ciocnind același zid
Cu margini de granit, nou zugrăvit în humă,
Avem același vis cu gust alcaloid
Și-același orizont, redus la o cutumă.

Nu mai putem spera, deși avem un țel,
În lanțuri lungi de fier se zbate-a noastră vină,
De-a fi doar muritori, cazați într-un hotel,
În care cel plecat, nicicând n-o să revină.

Privim la cerul Tău c-un zâmbet istovit,
Ne-mpreunăm, umili, iar palmele a rugă.
Deși ne dezrobești, noi tot am zăbovit
În patima stupidei mentalități de slugă.

Azi suntem bieți străini, debusolați total,
Ni-e răsăritul orb și-apusu-i o scânteie,
C-un puls țipând grăbit, visăm cvasitotal,
Trăind păcatul Evei, edenica femeie...

Cu sau fără cuvinte

Prin despărţiri perene, mai spunem un *„Hello”,*
Ne-mpleticim silabe-n jargoane sau argou
Şi tulburaţi de limba vibrând necunoscut,
Ne chinuim ca lupii cu mieii la păscut.

Ne mai lovesc cuvinte, tăişul lor e dur,
Chiar „te iubesc”, azi sună sentenţios, obscur,
S-articulăm noi fraze ne pare-obositor,
Deci hibernăm şi vara-n fidelul monitor,

Căci tastele ne poartă prin zările de vis.
E gratis şi transportul în falsul paradis,
Iar vorbele ne-ngheaţă pe buze, aşteptând,
Comunicăm prin *like*-uri în *Facebook*, mai
curând.

Ca mâine, vom ajunge prin semne să vorbim,
Fărâmele de slove să nu mai risipim,
Sau poate, telepatic, ne-om spune – n-ar fi rău! –
Tot ce-am tăiat, pragmatici, cu-al lenei
fierăstrău.

Eu nu credeam vreodată cuvinte să urăsc,
Nici propriile gânduri, naivă, să-mi pârăsc,
Dar singurul „Adio“ ce mi-aş dori s-aud,
E cel din partea morţii, sub rânjetul ei crud…

Tribut

Mi-am achitat, umilă, tributul pentru zâmbet,
Sperând să fiu scutită de veşnice poveri,
Şi am primit răsplată un iluzoriu plânset,
Al clipei sfărâmate-n crâmpeiele din *ieri*.

Am mai plătit impozit, am cheltuit şi-n vamă:
La graniţa iubirii m-oprise-un vechi străjer.
Mă-ntreb, oripilată, dacă în astrogramă
Rămas-a pentru mine vreun liber colţ de cer!

Plătesc şi pentru aer în fiece secundă:
Inspir, împovărată, mici porţii de catran,
Dar savurând delirul, tăcerea mă inundă,
Căci după-atâtea taxe, nu mi-a rămas un ban!

Cu ultime resurse, îmi încropesc o listă
De socoteli stupide a tot ce-am irosit.
Coloanele tixite aproape că insistă
Să anulez totalul, ce dă de bănuit.

Mi-a mai rămas, din suflet, un şomoiog de franjuri,
S-aprindă o scânteie-n singurătatea mea.
Azi, rătăcită-n beznă pe-nchipuite landuri,
Ajuns-am, fără plată, să nu pot nici visa!

Pendulul sorţii

În lumea noastră cât o gămălie,
Ne cernem vise tapetate-n scrum.
Funinginea înghite orbul drum,
Sub soarele pierdut prin galaxie.

Greblăm cu spor prin straturile minţii,
Sperăm să recoltăm ceva de soi
Din gânduri vechi, zăcând prin cele noi,
Se luptă-n ele demonii cu sfinţii.

Potirul vieţii-l dăm pe gât îndată,
Uităm, subit, rezerve să păstrăm.
Licoarea ne seduce, delirăm
În soarta pendulând, debusolată.

Ruine-atârnă de sub giulgiul nopţii:
Sunt resturi vii ce-au mai rămas din noi,
Coşari febrili din lada de gunoi
A celor păgubiţi de umbra morţii...

Hăituiţi de cuvinte

Când suntem hăituiţi şi de cuvinte,
Tranşaţi în „adevăr” sau „ficţiune”,
Lipsiţi de-un firicel de raţiune,
Ciocnim paharul plin cu jurăminte.

Purtăm la gât doar talismanul vorbei,
Atingerea-i de gheaţă, ca oţelul,
Ea se strecoară-n jur, precum prâsnelul,
Şi chiar imită-nţepătura cobrei.

Dar aşezând noi fraze pe tocilă –
Ţepuşe vii, un armament-dezastru,
Nu ne-nălţăm spre un benefic astru,
Ci ne-atacăm pe noi, c-o escadrilă.

Nu pierdem bătălia, ci *războiul*,
Săpându-ne în lut, de-acum, morminte,
Dar scufundaţi în mâl cu luare-aminte,
Toţi tragem după sine,-n van, *noroiul*...

Renaștere

Am deschis astăzi poarta amintirilor
Și s-au prăbușit peste mine
Toți anii, cuprinși de rugina timpului.
M-au încolțit, flămânzi, lupii regretelor,
Și mi-au sfâșiat, fir cu fir,
Orice urmă de zâmbet.
S-au pierdut în ceață
Pașii unui nou anotimp.

Sabia trecutului îmi zdrelește carnea,
Simt cum ascuțișul ei
Îmi străpunge, încet, inima.
Cascada tăcerii se prăvălește peste mine,
Ca un amurg însângerat.

Cămașa vieții mă strânge,
Povara mă sufocă,
Dar, surprinzător,
Oceanul durerii nu mă poate înghiți.
Respir aerul tău
Și simt cum renasc…

Întuneric

Vântul îmi înhaţă cuvintele
Şi le lipeşte de zidurile scorojite ale tăcerii.
Stropii reci ai dezamăgirii
Se preling peste pulberea speranţei, înecând-o.
Un tablou de toamnă târzie se pictează singur, în nuanţe fumurii,
În mohorâta încăpere a sufletului.
Aşteptarea mi se frânge în crâmpeie de nelinişte,
Ascuţite ca un ţipăt de groază.
Prăbuşită în carcera deziluziilor,
Mă agăţ de gratiile întunericului.
Încerc să ating, cu mătasea genelor, o rază de lumină,
Dar cazanul de smoală în clocot al beznei mă absoarbe,
Urletul ei îmi striveşte tâmplele.
Şuviţele disperării se deşiră cu repeziciune,
Într-o avalanşă de gânduri rănite.
Simt o mângâiere stranie pe ceafă,
Care mă înfioară:
Sunt degetele de catran ale nopţii din mine.
Podeaua rece a temniţei se metamorfozează,
Devine, dintr-odată, oceanul de incertitudini
Pe care plutesc în derivă,
Aşteptând să acostez.
Încerc să evadez, dar îmi dau curând seama
Că mă zbat zadarnic;
Zidurile mă înlănţuie cu furie.
Sentinţa e definitivă...

Sclavia eului

Suntem sclavii propriului trup,
Ai eului metamorfozat.
O avalanşă de emoţii contradictorii
Ne înăbuşă continuu;
Nu mai gândim limpede,
În norii întunericului fiecărei clipe.

Trăim vise destrămate de raţiune,
În creiere goale, de carton –
Carcasă fără conţinut,
Într-o viaţă pe care ne amăgim
Că o putem transforma în parodie,
Când ea este o dramă.

Ne pierdem în adevăruri existenţiale
Preluate de la alţii
Şi răspundem cu nonşalanţă
La întrebări fără răspuns,
Prefăcându-ne că am înţeles esenţa vieţii.

Plutim pe covorul iluziilor virtuale,
Uitând că existăm.
Suntem morţi-vii, roboţi
Programaţi să demareze în propria existenţă,
Ca pe o autostradă a groazei.

Suntem drogaţi cu lecţii
Despre cum trebuie să trăim,
De parcă viaţa

Ar putea fi ajustată după moda
Reînnoită, zilnic,
Cu o viteză ameţitoare.

Ne amintim tot mai vag
Parfumul anilor trecuţi,
Picurând peste secundele de fericire
Pierdute între cioburile unei clepsidre
imaginare.

Suntem tot mai singuri
Într-o mare de oameni,
Într-un ocean al disperării,
Pe cale să ne ia minţile.

Ne zidim sufletul
Între pereţi de nisip
Şi îl privim cum se surpă.
Suntem sclavii propriului sânge,
Programat pentru autodistrugere…

II

ADOLESCENTINE

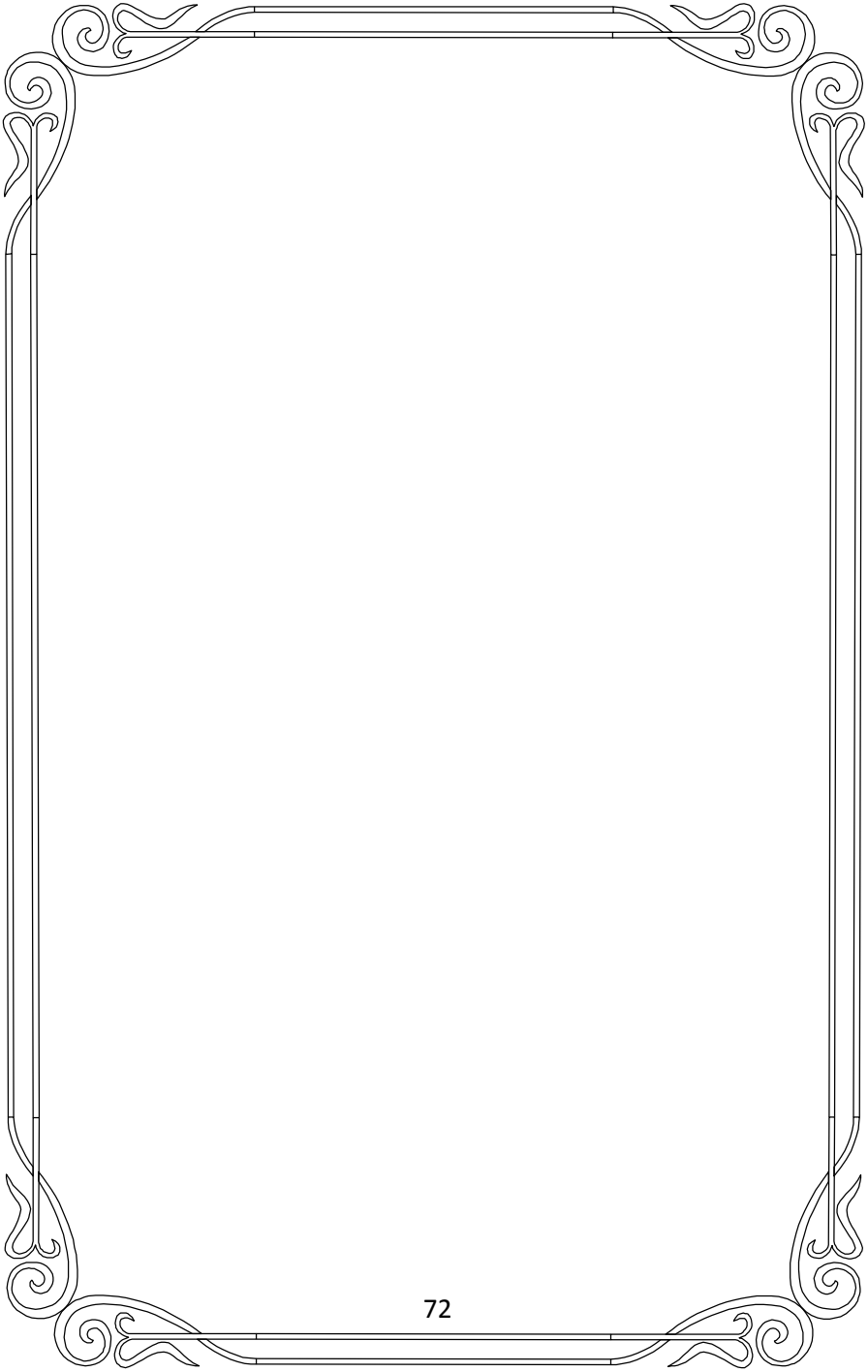

Toamna sufletelor reci

E toamna frunzelor ce mor,
Răpuse de vântul schimbării
Şi de-agonia aşteptării
După nostalgicul decor.

Se pierd în ceaţă amintiri,
Ca dintr-o lume de poveste,
Ce-a fost cândva şi nu mai este,
Din triste-apusele iubiri.

E toamna sufletelor reci,
Plângând după o-mbrăţişare,
Într-o nestinsă căutare
A unei patimi vii în veci.

Cad sprinteni stropi de catifea
Din norii-nghesuiţi să cearnă
Grăbita ploaie, care toarnă
Rafale scurte, în perdea.

Nici nu mai ştiu la ce privesc:
La norii, albă spumă moale,
Gătiţi în haine ca de jale,
La păsări, cum călătoresc?

Doar ţipătul intempestiv
Al unui tren, mă înfioară;
Sunt ultima, în trista gară,
Cu vise stranii la activ.

Autoportret

Sunt... aşa cum sunt,
Mugur pe un ram,
În inimă, balsam,
Simţire şi cuvânt,
O umbră sunt, pământ.

Lut nevinovat,
Suflet cald şi pur,
Destin… alb sau sur,
În lacrimi scăldat,
De îngeri vegheat.

Spirit călător
Pe al sorţii cer,
Tăcut, efemer,
Etern visător,
Cu viaţa dator.

Un nou răsărit

Când liniștea coboară peste un suflet tandru,
El lasă-n urmă vântul deșertului de spini,
Se-afundă-n apa vieții ca un avid scafandru,
Înoată printre stele și scapă de ciulini.

Când liniștea coboară, apare și lumină
Dintr-un ocean de vise care se nasc subit,
Singurătatea piere sub aripa divină,
Ne-nvăluie misterul din noul răsărit...

Viața mea...

Viața mea e o cascadă învolburată,
Zbuciumându-se necontenit în căderea-i,
Dar, oricât ar fi de năvalnică,
Nu se abate de la traseul pe care natura i l-a desenat.

Viața mea e un munte cu piscuri semețe,
Uneori înghețate, alteori acoperite de verdeață,
Al cărui urcuș nu este lin, ci plin de capcane,
Iar la capătul lui așteaptă, tăcută, o nouă iluzie.

Viața mea e o stea strălucitoare,
Ce pâlpâie, cu putere la început,
Iar apoi se stinge încet, dar sigur,
Până dispare, de parcă nici nu ar fi existat...

Iubirea-i ca un fum

Iubirea poate să ucidă-un suflet,
Să îl surpe între metereze,
Să-l sfărâme, să nu mai vibreze,
Jucând o dramă-n ultimul răsuflet.

Atuncea, precum fumul, se destramă,
Coboară frigul peste două vieți,
Nu ai timp să gândești sau să regreți,
Iar inima începe să se teamă.

În clipa când nu e împărtășită,
Și îngerii sunt triști, în slava lor,
Natura se transformă-ntr-un decor
De iarnă palidă și istovită.

Nopțile-s reci… Zilele-ncercănate
Nepăsătoare trec înspre amurg,
Supravegheate de un Demiurg,
Ce nu-ncetează dragoste s-arate,

Fiindcă, în iubirea Lui adâncă,
El nu cunoaște piedici sau redute;
Noi plângem sentimentele pierdute,
Căci nu sunt ridicate pe o stâncă.

Goana după nimic

Am obosit să lupt cu mori de vânt,
Să inventez moderne strategii,
Argumentând ce e, de fapt, *a fi*,
Când azi nu mai există nimic sfânt.

Zadarnic bat la uşi mereu închise,
Cerşind o clipă doar din vastul timp,
Căci mă izbesc, în orice anotimp,
De ziduri reci sau de tăceri promise.

Ne închinăm la lucruri efemere,
Idolizând, frivoli, nu vechi altare,
Ci banii zornăind în buzunare –
Un idol care, fără suflet, piere.

Iubirea-i fără preţ, la fel şi ura,
Doar noi alegem calea de urmat;
Trăind frenetic, nu ar fi păcat
Să pierdem totul, inclusiv cultura?

Cu ocupaţii-adesea inutile,
Pierdem şi sufletele, rând pe rând,
Ne îndreptăm, bezmetici, spre mormânt,
Noi, bietele fiinţe versatile.

Privim la cer şi aşteptăm să zboare
Alai de îngeri, să ne ia pe-aripi.
(La Dumnezeu, cu ură, ştii să ţipi,
Dar te-ai rugat Lui să te-ajute, oare?)

Prin bezna unei lumi ce se distruge,
Tu, omule, noi, oameni, încotro?
Mâine vom fi țărână, apropo,
Căci timpul parcă zboară, nu doar fuge...

Lacrima

Roua zorilor
Pe mugurii florilor

Prietena suferinței
Și dușmanul voinței

Roua-n colțul ochilor
Sau tristețea stropilor

Apanajul iubirii
Și-uneori al fericirii

Semnul furiei și geloziei
La marginea nebuniei

Țipătul fricii
Pe chipul bunicii

Șuvoiul ce din suflet vine
Și e-nsoțit de-adânci suspine

Iubire modernă

Viața noastră e un cimitir
De iubiri ce mor în fiecare zi,
Altele se nasc, alți părăsiți copii
Pătimesc, apoi, mai abitir.

Nici iubirea nu mai e la fel,
Inimi nu mai simt cum o făceau cândva,
Astăzi toți sunt *tu*, niciunul *dumneata*,
Nu mai luptă nimeni în duel.

Unde-i romantismul de-altădat`
(Duioase poezii sub clar de lună,
Ce parcă rugau soarele s-apună)?
S-a risipit, cu toții ne-am blazat.

Doar cerul e la fel de străveziu,
Iar soarele pe toți ne încălzește.
Chiar dacă *el* urăște, *ea*-l iubește
Și-ncearcă să-l salveze din pustiu.

De ce lăsăm un întuneric mut
Să ne inunde-a visurilor oază,
Când am putea, doar cu o mică rază
De soare, să ne facem aprig scut?

Și când e vară, parcă ne e frig,
Căci sufletele ne sunt înghețate,
Ne plictisim des, vrem varietate.
M-am săturat de *nou* și vreau să strig!

Nu e păcat?

„În viaţă totul se plăteşte“,
Spunea un moto demodat,
Dar când? Oare nu e păcat
Că azi, doar banul ne vorbeşte?

Nu e păcat să minţi, să furi,
Să joci la jocuri de noroc,
Să faci cu sufletul tău troc
Sau chiar destinul să-ţi înjuri?

E gol în mine şi mi-e frig,
Când văd cum lumea se destramă,
Se ruinează fără teamă
Şi, singură, zadarnic strig.

Chiar Dumnezeu s-a săturat
De viaţa noastră irosită,
Trădată, falsă ori minţită,
De care nu e vinovat.

Există, însă, o speranţă
Să mai schimbăm ceva acum:
Putem preface-ndată-n scrum
Cumplita noastră aroganţă.

La margine de timp

M-am întâlnit cu moartea pe-o alee,
În visul meu cu demoni şi-ngeraşi;
Mi-a spus: „- În scurta voastră odisee,
Ai mare grijă-n urma ta ce laşi!”.

M-am smuls din visul ca un film de groază,
Rugându-l să dispară în neant,
Sub cerul, de-unde luna priveghează
Şi zborul meu patetic, de perdant.

Brusc m-am gândit, cu mintea vinovată,
La ce-aş fi vrut să fac şi n-am făcut,
La clipele ce le-am avut odată
Pe palme, dar nu le-am recunoscut.

Aş vrea să am penelul unui pictor,
S-aşez pe-o pânză noul anotimp,
Din terna existenţă de constructor
Al unui schit, la margine de timp,

Sau pe furiş, un nou castel pe stâncă
Să-nalţ, pragmatică, pentru cândva,
Să nu mă tem nicicând de apa-adâncă
Ori de gheţari, în lumea asta rea.

Pierduţii ani zburat-au spre amurg,
Oricât aş vrea, n-am cum să-i reînvii,
Mai pot atât: să-L rog pe Demiurg
Să nu mă risipească prin pustii.

Destin

Sunt propriul meu stăpân în astă viaţă
Şi nu-mi vând sufletul pe gologani,
Nu sunt doar o pragmatică paiaţă,
Nici nu mă tem de-ai senectuţii ani!

Răsuflu tinereţea cu ardoare,
Îmi văd neîncetat de al meu zbor,
Mă-mbăt cu-a zilelor de vis savoare,
Plutind, din când în când, pe câte-un nor,

Iar fiecare clipă-i o surpriză,
Un gând se naşte brusc sau altul moare;
Închid vechi sentimente în valiză,
Mâine voi rătăci pe căi bizare.

Dar orice-ar fi, o să-mi urmez destinul,
Nu mă voi risipi în praf de nori,
Chiar de mă voi răni vreodată-n spinul
Speranţelor pierdute printre sori.

Şi când călătoria mea ciudată
Se va apropia, lin, de final,
Aş vrea să nu mă simt prea vinovată,
Dacă am fost un muritor banal...

Prietenul meu înaripat

Ghem de pene mic şi verde,
Ochişori ca două stele,
Jucăria mea cu aripi
Şi cu salbă de mărgele.

Cel mai drăgălaş prieten,
Posesiv şi inocent,
Tu-mi alini orice durere,
Eşti al meu medicament.

Giumbuşlucuri toată ziua
Pentru mine născoceşti,
Te dai peste cap întruna,
Să-mi arăţi cât mă iubeşti.

Când eu nu te bag în seamă,
Vii pe umăr şi mă cerţi
Sau mă mustri prin tăcere
Şi-apoi imediat mă ierţi.

Când sunt foarte supărată,
Tu îmi eşti alăturea,
Mă ajuţi să uit de toate,
Să nu simt că viaţa-i grea.

Pare, sigur, o minune,
Că un puf atât de mic
Are-aşa putere mare
Şi nu-l sperie nimic.

El, cu sufleţelul lui,
Gingaş şi nevinovat,
Face cât alţii nu fac,
Chiar de stau într-un palat.

Astăzi, necăjită-s tare:
În braţe nu te-am luat
Şi, alunecând pe-un scaun,
Aripioara ţi-ai luxat.

Inimioara-i şi ea frântă,
Viaţa nu-ţi mai e senină,
Nu ai lacrimi să poţi plânge,
Ochii, însă, îţi suspină.

Să te-ajut nu pot, şi asta
Mă frământă ne-ncetat,
Sufăr groaznic lângă tine,
Puiul meu înaripat!

Nu te teme, eşti cu mine!
Chiar de nu mai poţi zbura,
Tu rămâi al meu prieten,
Nu te voi abandona!

(lui Cipi, peruşul meu)

Tablou de iarnă

Fluturi de zăpadă zboară
Peste creste înghețate
Și, plutind, se înfioară
De frig, pe bună dreptate.

Nori pufoși și albi ca vata
Se încing parcă-ntr-o horă,
Vrând să domolească-armata
De nea moale, inodoră.

Vulturul sfătos plutește,
Scuturându-și pana sură;
Cu atenție, ochește
Iepurii, pe arătură.

Ursul doarme ca un pașă
În bârlogul din pădure,
Visând, de când era-n fașă,
La frăguțe și la mure.

Două vulpi cu blăni roșcate
Se ivesc de printre tufe,
Rătăcind, înfrigurate,
Prin nămeți, ca niște fufe.

Căprioare cu ochi ageri
Mușină cu botu-n aer.
Așteptându-se la trageri,
Surprind al naturii vaier.

Frica de primejdie-i mare,
Duşmanii-s nenumăraţi;
Pădurarul, cu mâncare,
Vine-ncet. „- Suntem salvaţi!“

Lumina din noaptea mea

Am obosit de-atâta plâns
Şi-atâta întristare!
Cuvintele mi s-au tocit,
Visele-ntregi s-au risipit,
Căzând, lent, în uitare.

O umbră doar mai sunt acum,
Călătorind prin viaţă.
Aripi de gheaţă mi-au crescut,
Lumina-n noapte s-a pierdut,
E-o nouă zi cu ceaţă.

De-aş fi un pictor, aş picta
Un nou apus de soare
Şi-un răsărit cum n-am avut,
De când pe lume-am apărut –
Surâs în depărtare...

Ce este fericirea?

Fericirea
Este o câmpie înverzită,
Unde cresc nestingheriţi mugurii speranţei,
Mângâiaţi de mantia străvezie a dimineţii.

...Este cerul senin de vară
Sau raza ghiduşă a soarelui,
Care se joacă veselă cu norii pufoşi,
Stropul de ploaie
Dansând pe muzica fulgerelor
Sau curcubeul ce mângâie bolta albastră,
Zâmbind bucuros când ploaia se sfârşeşte.

...Este floarea de nu-mă-uita,
Pe care tata mi-o agăţa, în copilărie, la ureche,
Precum un cercel de mare preţ
Sau culoarea ochilor mamei,
Aplecaţi peste patul meu de copil,
Să îmi spună „noapte bună“.

...Este pasărea care atinge vântul
Şi-l îmbrăţişează pătimaş
Cu aripile ei,
Visul ce străpunge mantia nopţii
Şi mă poartă neobosit
Către o altă dimensiune.

…Este zăpada albă şi pufoasă
De pe crestele munţilor,

Putând fi uşor murdărită,
Chiar şi de cea mai mică urmă.

…Este oglinda fermecată, limpede,
Ce reflectă întocmai
Profunzimea sufletului nostru.
Ea nu se poate agăța de lucruri exterioare,
Ci vine dinăuntru,
Din cele mai adânci unghere
Ale fiinţei noastre.

Fericirea
Este împreună cu oamenii
Care ne iubesc şi pe care-i iubim,
Atunci când suntem împăcați
Cu noi înşine,
Cu destinul nostru!

Viața în rucsac

Viața-i rucsacul din spate,
Ce atârnă nemilos;
Îl primim de când ne naştem,
Îl târâm, întâi pe jos.

Îl luăm apoi pe umeri
Şi îl ducem după noi,
Îndesăm, de stau să crape,
A` destinului nevoi.

Rând pe rând, trăiri, emoţii,
Adunăm cu greu în el,
Le presăm, ca să încapă;
El ia tot, ca un mişel.

Nu sortăm nicicând nimica,
Până într-o bună zi,
Când, striviţi de greutate,
Sigur ne vom prăbuşi.

Ne-ntrebăm atunci, cu teamă,
Ce se-ntâmplă, de-am căzut,
Şi nu mai avem puterea
S-o luăm de la-nceput.

Rucsacul, adică viața,
Ne apasă cu-al ei chin;
De nu mai golim bagajul,
Şi alte necazuri vin.

Uneori, uitarea este
Un prieten preţios:
N-are rost să mai reţinem
”Obiecte” de prisos!

Griji, probleme, să se ducă
Cât cu ochii or vedea!
Eu mi-am curăţat bagajul,
Este alb, alb ca de nea...

Metamorfoză

Am crescut sub ochii Tăi,
De la o picătură de rouă,
Până la un ocean întreg.
M-ai atins cu o petală de liniște
Și m-am metamorfozat.
Norul durerii și-a nins fulgii săi de cenușă,
Lăsând în urmă răsăritul unui zâmbet.
E dimineaţa unui nou început!

Amăgiri hilare

Suflete triste aleargă pe străzi,
Inimi pierdute se caută-n van,
Măştile-ascund ambulantele prăzi –
Prizonieri după-un vechi paravan.

Rar încolţeşte un zâmbet pe chip,
Negură-n gânduri şi în privire,
Soarta ne joacă ades un tertip,
Bezna nu poate să ne mai mire.

Gheaţă e-n inimi, la fel şi-n simţiri,
Destine goale, fără direcţie;
Viaţa ne-nvăluie în amăgiri,
Dar nu-nvăţăm o nouă lecţie.

Îngeri plăpânzi nu mai pot apăra
Fiinţa noastră rătăcitoare,
Ne-a mai rămas numai vag a spera
Într-o minune, acum, salvatoare.

Refugiaţi în furtuna din noi,
Ne-năbuşim răzvrătirea din urmă,
Nemulţumirile curg în şuvoi,
Noi trăim tot în spirit de turmă.

Ne vom trezi din apaticul somn
Sau vom pluti în vise deşarte?
Biet cerşetor sau veneticul domn,
Cu toţii păşim pe drumul spre moarte.

Rar ne rugăm la un petic de cer,
Dar Dumnezeu nu ne ascultă,
Ne-apar miraje în lucruri ce pier,
Dragostea Lui o luăm ca insultă.

Plouă tăcut peste euri, dormind,
Haos e-n ele, haos și-afară,
Norii se-nghesuie-amarnic, plutind
În existența noastră hilară.

Sărut

Marea
Atinge delicat
Buza țărmului
Și poposește
Pentru o clipă
Pe nisipul auriu,
Mângâiat
De adierea răcoroasă
A vântului.

Noapte de primăvară

Înmuguresc copacii,
Miroase-a primăvară,
Natura amorțită
Se-mbracă pentru seară.

O veveriță brună
Se spală pe blăniță,
În jur parcă se simte
Miros de garofiță.

Un nor poznaș se joacă
Cu razele de lună;
Subit, în depărtare,
Se-aude-ncet cum tună.

O cucuvea tăcută
Așteaptă noaptea rece,
Pârâul din pădure,
Pe cale e să sece.

Zăpezi târzii pe creste
Se văd difuze-n zare,
Tânjesc alene munții
După un strop de soare.

Răceala nopții vine,
Cuprinde lent pădurea,
Nu se-aud ciripituri,
Doar țipete, aiurea.

Un animal sălbatic
Își urmărește prada,
Așa cum și pescarul
Și-aruncă-n apă nada.

Crengi vii, întortocheate,
Parcă se țin în brațe
Și se ating cu grijă,
Ca să nu se agațe.

E întuneric beznă –
Un ochi mic de lumină:
E luna, ce veghează
Ca somnul lin să vină.

Curând, nu se aude
Nici cel mai mic răsunet,
Natura-i adormită.
Brusc țipă scurt un tunet…

Aniversară

Azi e ziua ta, măicuță,
Ziuă sfântă pentru mine,
Căci doar mulțumită ție,
Mie-acum îmi este bine!

Astăzi este ziua-n care
Noul an te ia de mână
Și când vârsta va începe,
Ușurel, să-ți pună frână.

Nu sunt flori pe astă lume,
Să-mi ajungă pentru tine,
Sau cadouri minunate,
Ce tristețea să-ți aline.

Cel mai bun cadou, pe care
Ți-l ofer acum, pe dată,
Este-a mea nepreţuită
Dragoste fără de pată!

N-am cuvânt de mulţumire
Pentru bunul Dumnezeu,
C-a îngăduit şi astăzi
Să te strâng la pieptul meu!

Sper ca anul care vine
Să te țină sănătoasă,
Să-mi trăiești mult timp alături,
Mamă bună și frumoasă!

Viață de părinte

Gârboviți și-mpovărați
De-oboseală și nesomn,
De o viață doar trudiți,
Nu știți cum e să fii domn.

Că e ploaie sau e soare,
Nu contează pentru voi,
Vă munciți c-ai voștri fii
Să nu crească în nevoi.

Uneori dormiți flămânzi,
Când bucatele n-ajung;
Atunci somnul parcă e
Fără vise și mai lung.

Prin necazuri și-ntristări
Uitați și să mai trăiți,
Vă gândiți tot la copii,
Fericirea lor voiți.

Când ajungeți voi bătrâni,
Slabi și fără de putere,
Ei rămân pe-acest pământ
Cea mai însemnată-avere.

De aveți „noroc”, copiii
Vă salută uneori,
Doar ca să vă ceară bani,
Când la bănci rămân datori.

Vă mai sună de Crăciun,
De pe-un ţărm îndepărtat,
Să vă spună-n amănunt
Câte şi-au mai cumpărat.

Pe nepoţi numai în poze
Îi vedeţi, să vă aline,
Şi de dorul lor, adesea,
Vă încearcă-adânci suspine.

Tineri când eraţi, pe vremuri,
În cămin eraţi stăpânii.
Acum, cu toţii vă strigă,
În batjocură: „Bătrânii!“.

Nimănui nu îi mai pasă
Câte-aţi făcut pentru ei,
Fără să primiţi vreodată
O bomboană de doi lei.

Chiar de trupul se usucă,
Inima e încă vie;
Cât îngăduie, rănită,
Numai sufletul vost` ştie!

Doar când veţi pleca la ceruri,
Câte unul, amândoi,
Vor realiza copiii
Cum e viaţa fără voi.

Și atuncea, cu regrete,
Flori la cruce vă vor pune,
Vor depune lacrimi calde
Sau vor spune-o rugăciune.

Însă palide regrete
Nu v-ajută în mormânt!
Iubiți-vă, deci, părinții,
Cât sunt încă pe pământ!

În derivă

Clepsidra gândurilor
S-a prefăcut în cioburi
Și mă rănește.
Am obosit să respir amintiri!
Frunzele trecutului cad, una câte una,
Lăsându-mă, ram gol,
În bătaia vântului rece de toamnă.
Plutesc în derivă
Pe corabia vieții
Și aștept să acostez...

Visând în ploaie

Trec prin tunelul timpului
Către o altă dimensiune.
Ascult muzica sferelor
Şi plutesc.
Ies din trup
Şi sunt fascinată de ce văd.
Nu ştiu dacă vreau să mă mai întorc.
Mă rotesc printre planete şi găuri negre,
Încercând să nu mă las absorbită.
Vreau să prind în braţe o stea,
Dar îmi alunecă printre degete.
Mă rănesc în colţurile ei,
Însă, ciudat,
Nu îmi curge nici măcar o picătură de sânge.
Simt, totuşi, cum ceva rece
Se prelinge pe corpul meu,
Îmbrăcându-i formele,
Şi mă înfioară.
E un lichid transparent,
Căzând în valuri
De undeva, de sus, fără-ncetare.

Ceva mă aduce brusc la realitate.
Sunt picăturile fine de ploaie,
Ce se strecoară prin crengile castanului înflorit,
Până la mine,
Şi mă mângâie delicat.
Zâmbesc şi deschid ochii.
S-a făcut seară…

Haos în mine

Viaţa mea-i o frunză-n vânt,
Tremură, suspină,
Nu mai ştiu de când n-a fost
Apă cristalină.

Viaţa mea-i un munte-nalt,
Crestele-s de gheaţă.
Cum să mă refugiez,
Navigând prin ceaţă?

Viaţa mea-i cuvânt rostit,
Plânge sau zâmbeşte.
Nu mai ştiu de câte ori
Taie, otrăveşte.

Viaţa mea-i floare de crin
Sau o buruiană.
Nu mai ştiu de când n-a nins
Peste ea cu mană.

Orice-ar fi, nu deslușesc
Haosul din mine;
Încă mai aştept o zi
Cu-alinări divine...

Toamna din mine

Cum trece timpu-n toamna asta rece,
Parcă nicicând nu a trecut, în zbor,
Ca păsările-atunci când vor să plece
Departe, spre ţinutul cald al lor.

Pădurea-ngână un refren de jale,
Iar frunze ruginii se împletesc
Pe o cărare singură, agale,
Unde, pe-o bancă, stau şi lenevesc.

Resimt aroma unui anotimp
Mult prea tăcut sau mult prea demodat,
Ştiind că va veni odată-un timp,
Când şi eu, ninsă, mă voi fi rodat.

Întâmpinând, ori clipe de regrete,
Ori bucurii din scurtele iubiri,
Cu izul de romanţe desuete,
Pierdută-s printre neguri şi-amăgiri.

Cândva-i voi cere timpului să stea,
Să nu mai treacă, să-mi mai dea puţin
Din patima ce-odată o avea,
Să nu mă copleşească-al sorţii chin.

Suflet de poet

Poetul e un suflet care plânge
Sau râde, uneori chiar şi de el.
Emoţii, sentimente, îi pot frânge
Natura delicată sau acel

Ceva misterios, inexplicabil,
Care îl defineşte implicit;
E doar un visător incontestabil,
Pe viaţă poeziei înrobit.

Dorind să-nflăcăreze inimi surde,
Sub măşti ascunse după-un paravan
De replici sau de reverii absurde,
El strigă-adesea în pustiu, ca Ioan.

Poetu-ncearcă-n scurta-i existenţă
Să creioneze calea unui vis.
Cu iz de flăcări şi de penitenţă
Este iubirea-n propriul paradis.

Fără poeţi, lumea ar fi mai tristă,
Nici soarele pe cer n-ar mai zâmbi,
Am alerga cu toţii pe o pistă
Spre nicăieri… sau veşnic am dormi.

Parfumul iubirii

Floarea de colţ mângâie creste,
Roua sub gene picură lină,
Aripi de vultur se zbat, măiestre,
Care din doi prezintă vreo vină?

În orişice ţară pe vastul pământ
Suferă inimi ori suflete plâng;
Blândul zefir sau zănaticul vânt,
Lacrimi pierdute pe buze le strâng.

Unde e patimă, este şi dor,
Unde e dor, avem şi visare,
Chiar dacă-n noi mai apare un nor,
Dragostea n-are asemănare.

Tandre suspine sau vorbele reci
Apar tot pe-a sufletului poartă,
Iubirea însă trăi-va în veci,
E scrisă în cruda noastră soartă.

Simţiri plăpânde ne-ncearcă ades,
Ni-e frică de noi sau de amăgiri,
Ne vindem cu totul din interes,
Visând la parfumul marii iubiri.

Săraci nu sunt cei privaţi de averi,
Purtând în ei mănunchiuri de vise,
Sărac eşti atuncea când nu ştii să ceri,
De Sus, sentimente, emoţii promise!

Nimburi de îngeri ne ocrotesc
Doar când iubirea ne luminează;
Ascunșii gheţari, subit, se topesc,
Fiinţa întreagă adânc ne vibrează.

Nostalgie (II)

Trec zile din viaţa noastră,
Aşa cum, fir cu fir,
Din clepsidră, nisipul lent se scurge,
Iar clipele se ţin de mână,
Cele bune şi cele rele, deopotrivă,
Ca nişte prietene vechi,
Ce nu vor să se mai despartă.

Nici nu ne dăm seama
Când primul fir argintiu
Ne înfloreşte, timid, la tâmple,
Ca un fulg jucăuş de nea,
Căzut prea devreme
Pe covorul de frunze al pământului.
Apoi, unul câte unul,
Alţi „fulgi“ îşi fac apariţia,
Până când argintiul devine culoarea
predominantă.

Astfel se întâmplă şi cu primul rid
Care ne brăzdează fruntea.
La început îl mângâiem curioşi,
Privindu-l cu mirare,

Ca pe un musafir nepoftit,
Apărut pe neașteptate.

Cu cel de-al doilea
Ne obișnuim mult mai repede,
Nu ne mai ia prin surprindere.
Următoarele vin,
Oarecum așteptate,
Unul câte unul,
Într-un ritm tot mai alert,
Încât nici măcar nu mai avem vreme
Să ne mirăm.
Ne obișnuim, treptat,
Cu chipul brăzdat de trecerea timpului.

Ne privim în oglindă,
Mai întâi ca pe niște străini,
Atingându-ne cu teamă fiecare cută,
De parcă nu ne-ar aparține
Sau ar fi un cadou
Pe care nu ni-l doream.
De fapt, ridurile chiar sunt
Un cadou al destinului,
Un bonus ce însoțește anii senectuții,
Primit din partea vieții,
Atunci când începem să ne apropiem,
Tot mai mult, de amurgul ei.

Îmi număr firele albe
Și mă gândesc cu nostalgie
Câte amintiri mă leagă de fiecare.
Îmi mângâi ridurile fine,

Ce-mi brăzdează, pe alocuri, pielea netedă,
Și încerc să mă obișnuiesc cu ele,
Să le devin prietenă.

Nu regret nimic din ce-a fost,
Chiar dacă unele amintiri
Încă mă ating dureros
Cu tristețea lor.
Regret doar că nu am la dispoziție
Mai mult timp
Din eternitate.
În rest,
Orice lecție de viață
Am primit-o cu bucuria
Că am învățat ceva nou
Și nu am făcut degeaba umbră pământului
În toți acești ani.

Mă simt bine cu mine,
Cea care sunt,
Cea care am devenit,
Și asta e tot ce contează!

În umbra tristeții...

În umbra tristeții am poposit,
Zbuciumu-i greu, jugul mă strânge,
Palma destinului m-a obosit,
Umărul mic, povara mi-l frânge.

Vise dansează pe norii de fum;
Nu le mai caut, rugându-mă-n gând
La Dumnezeu, să-mi arate un drum
Sau să-mi explice de ce, până când?

Trafic de clipe nu vreau să mai faci,
Hainule timp, nu ai nicio scuză!
Zilele-mi frânte le-agăți pe araci,
Realitatea acum te acuză!

Pe-un tobogan de himere mă pierd –
Un labirint spre o țintă năucă,
Cu diamante de ploi mă dezmierd,
Tu mă închizi în a ta bojdeucă.

Zâmbetul vieții de mult e apus,
Am așteptat în zadar o schimbare,
Golul din mine, ușor, m-a sedus.
Dau cerul întreg pe-o încurajare!

Viața din vis

Nu mai înțeleg nimic
Din viața asta prefăcută,
Care acum îmi zâmbește,
Iar peste scurt timp mă ia la palme!
Cu ce i-am greșit,
Să fiu tot timpul pedepsită?
Nu mai sunt un copil,
Să fiu pusă la colț
Și uitată acolo,
Ca un pantof uzat!
Credeam că noi două
Am încheiat un pact
Și nu se va mai lega de mine,
Așa cum mi-a promis,
Dar s-a răzvrătit din nou împotriva mea
Și nu respectă înțelegerea.
Mă simt trădată, respinsă, abandonată,
Ca o jucărie de pluș
Aruncată în valurile înspumate
Ale unei cascade furioase,
Cascada destinului.

Ce ai cu mine, viață?
Ce ți-am făcut,
De mă alungi mereu din brațele tale?
Credeam că mă iubești!
Eu te iubesc,
De fapt... chiar nu pot trăi fără tine!

Vrei să strig,
Să mă târăsc la picioarele tale
Și să-ți cerșesc îndurarea?
Vrei să mă umilesc în fața ta,
Să-mi plec capul,
Ca o salcie plângătoare în bătaia vântului?
O s-o fac și pe asta,
Dacă așa te vei îndupleca
Și mă vei lăsa în pace.

Înțelegi că nu mai pot,
Că-mi vine să urlu de disperare,
Că nu mai am putere să strig?
Și așa, nimeni nu mă aude
Sau poate nu vrea să mă audă.
Încetează să te mai folosești de mine
După bunul tău plac!
Nu sunt marioneta ta, să știi!
Sau poate că și eu m-am folosit cândva de tine,
M-am revoltat împotriva ta,
Iar acum vrei să te răzbuni.
Eu sunt făcută țăndări,
Iar ție îți arde să fii ranchiunoasă!

Privirea ta înghețată mă înfioară,
Căci nu prevestește nimic bun.
Simt că unelteşti ceva,
Dar nu-mi dau seama ce.
Nesiguranța asta mă omoară.
Așa nu se mai poate, ori tu, ori eu!
Ne încleștăm într-un iureș nebun
Și începem să ne înghiontim de colo-colo,

Apoi să ne luptăm cu adevărat,
Ca doi adversari furioși,
Ce abia așteaptă să dea de pământ
Unul cu celălalt.
Nici una dintre noi nu vrea să renunțe,
Decât în fața morții, ultima stație.

O geană de lumină
Răzbate prin draperia întunecoasă.
Deschid ochii,
Iar visul meu, sfâșiat de săgeata zorilor,
Dispare în neantul de unde a venit.
Este iar dimineață…

Gânduri. Sentimente. Emoţii.

Plutesc, plutim, plutire –
Ce sentiment intens,
Să plângi de fericire!

Iubesc, iubim, iubire –
Un simţământ înălţător,
Ce are drept la nemurire!

Doresc, dorim, dorinţă –
Descătuşarea inimii
Către o altă fiinţă.

Surâd, surâdem, surâsuri –
Floarea gingaşă a chipului,
Înflorită departe de-ale tristeţii abisuri.

Liniştesc, liniştim, linişte –
Muzica zefirului
În lanul de mirişte.

Suspin, suspinăm, suspine –
Lacrimile inimii
Pentru tristeţea care vine.

Plâng, plângem, plâns –
Roua pleoapelor,
Ce sub gene s-a stins.

Tristă, trist, tristeţe –
Nostalgia sufletului
Visând la tinereţe.

Singură, singur, singurătate –
Nevoia noastră, uneori,
De absolută libertate.

Iubesc pământul...

Iubesc pământul nostru
Mirosind a reavăn
Sau a iarbă proaspăt cosită,
Stropit cu lacrimile zorilor
Şi cu sângele străbunilor!

Iubesc ţărâna
Din care am fost plămădită
După chipul şi asemănarea Creatorului.
Ea îmi străbate fiecare celulă,
Fiecare atom,
Transformându-mă, astfel,
Într-o părticică din Univers.
În această bătrână ţărână
Ne vom duce cu toţii, rând pe rând,
Să ne odihnim carcasa trupului,
Atunci când sufletul nostru pribeag
Îşi va fi terminat călătoria
Pe aceste meleaguri.

Iubesc pământul obosit,
Dormindu-şi somnul binemeritat
Sub plapuma protectoare de nea a iernii!
După truda din timpul anului,
Îşi merită cu prisosinţă odihna.
Ca un lucrător neobosit,
Chiar şi atunci când se odihneşte,
Are grijă de plantele adormite, hrănindu-le,
Pentru a supravieţui,
Până la înmugurirea primăverii.
Pământul ni se dedică în întregime,
Ne iubeşte şi ne acceptă aşa cum suntem,
Ca o mamă tandră şi iubitoare.

Pământul nu este ranchiunos
Şi nu se supără pe noi,
Chiar dacă îl rănim sau îl îmbolnăvim
Cu nepăsarea şi inconştienţa noastră.
Pământul este leagănul fiinţei noastre,
El are un suflet pur şi nevinovat, ca de copil.
Pentru că este lipsit de păcat,
Nu poate fi atins, în esenţa lui,
De răutatea oamenilor.

Pământul este cel mai bun prieten al nostru.
El nu ne va părăsi niciodată,
Decât, poate, atunci când nu va mai avea
Nicio resursă de supravieţuire.
Să avem grijă de pământul nostru,
Ca să poată şi el să aibă grijă de noi!

Refugiu

Eşti cea mai dulce alinare,
Cu tine-adorm şi mă trezesc,
Fără subtila ta savoare,
Nici îngerii nu-mi mai zâmbesc!

Am scris poeme pe o rază
Şi-am plâns pe versuri de rondel,
Destinului m-am dat în pază,
Rememorând câte-un pastel.

În tine mi-am găsit refugiul,
Mă-nalţi când, lent, mă prăbuşesc,
Sau mă salvezi din naufragiul
În valuri aspre, ce-mi lovesc

Însinguratele crâmpeie
Din sufletul de împrumut,
Abandonat azi pe-o alee
A vidului necunoscut.

M-alinţi, mă cerţi... Mă redescopăr,
Urmându-ţi paşii, zi de zi.
Cu vălul muzei mă acopăr,
Pierzându-mă în reverii.

Şi-n ceasul care o să vie,
Tu-mi vei fi leagăn, cer sau scut,
Lumină blândă – poezie,
Eşti zborul meu spre absolut!

CUPRINS:

	Pag.
„În oglinda sufletului“ sau destinul ca asumare	7
I. REFLECŢII	15
Oglinda sorţii	17
Zdrenţele durerii	18
Statui de visători...	19
Pe portativ	20
Culoarea amăgirii	21
Apocalipsă	22
Meniu periculos	23
Gustul nefericirii	24
Anotimpul disperării	25
Dacă tu nu erai...	26
Stropi de-ntuneric	27
Anotimpul uitării	28
La ţărmul durerii	29
Răsărit şi apus	30
Arca vieţii	31
Buchet	32
Dorinţele inimii	33
Cupa sorţii	34
Aripi	35
Viaţă în furnicar	36

	Pag.
Ultimul kamikaze	37
Nu mi-e ruşine...	38
Scenariu absurd	39
Ţărmul morţii	40
Sub reflectoare...	41
Nostalgie (I)	42
A-mbătrânit şi timpul...	43
Mi-a-ngheţat şi fericirea...	44
Reflecţii	45
De-aş atinge nemurirea...	46
Trenul vieţii	47
Letargie	48
Rol de poet	49
Doar azi...	50
Nu am cuvinte...	51
În faţa destinului	52
În balansoarul vieţii	53
Traficantul de vise	54
Caravana îndoielii...	55
Prietenia ideală	56
Joc	57
Sunt circarul vieţii mele	59
Muritor	60
Iubirea...	61
Străini	62

	Pag.
Cu sau fără cuvinte	63
Tribut	64
Pendulul sorţii	65
Hăituiţi de cuvinte	66
Renaştere	67
Întuneric	68
Sclavia eului	69
II. ADOLESCENTINE	71
Toamna sufletelor reci	73
Autoportret	74
Un nou răsărit	75
Viaţa mea...	75
Iubirea-i ca un fum	76
Goana după nimic	77
Lacrima	78
Iubire modernă	79
Nu e păcat?	80
La margine de timp	81
Destin	82
Prietenul meu înaripat	83
Tablou de iarnă	85
Lumina din noaptea mea	86
Ce este fericirea?	87
Viaţa în rucsac	89
Metamorfoză	90

	Pag.
Amăgiri hilare	91
Sărut	92
Noapte de primăvară	93
Aniversară	95
Viaţă de părinte	96
În derivă	98
Visând în ploaie	99
Haos în mine	100
Toamna din mine	101
Suflet de poet	102
Parfumul iubirii	103
Nostalgie (II)	104
În umbra tristeţii...	107
Viaţa din vis	108
Gânduri. Sentimente. Emoţii	111
Iubesc pământul…	112
Refugiu	114

Editură de excepție în România

Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare GRATUITE la tipărirea unei cărți:

- ··Grafică gratuită pentru copertă
- ··Cărţi parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- ··Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- ··Publicarea autorilor ale căror cărţi le-am realizat la editura noastră în Revista Internaţională de Cultură *CERVANTES*
- ··Apariţia unor articole critice în revistele culturale partenere (trei reviste)
- ··Semnalarea apariţiei cărţii la Editura *Inspirescu* pe circa 120 grupuri culturale pe facebook
- ··Semnalarea cărţilor apărute la Editura *Inspirescu* la circa 17500 români din ţară sau străinătate care au tangenţă cu activitatea culturală. Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare.

Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene şi condiţii care includ numărul de cărţi (tiraj) şi fidelitatea autorilor faţă de editură.

Director editură, Liliana Terziu, tel.0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu,tel.0732.407.032

http://www.facebook.com/groups/390305564361864/
www.inspirescu.ro